

Les aventures de

TXANO i OSCAR

LA PEDRA VERDA

PATRICIA PÉREZ

JULIO SANTOS

LA PEDRA VERDA

Un gran abrazo para los
grandes lectores y lectoras
de Xim i Xesca.

¡¡¡Bienvenidos y bienvenidos
al decimote mundo de Txemo y Óscar!!!

Julio

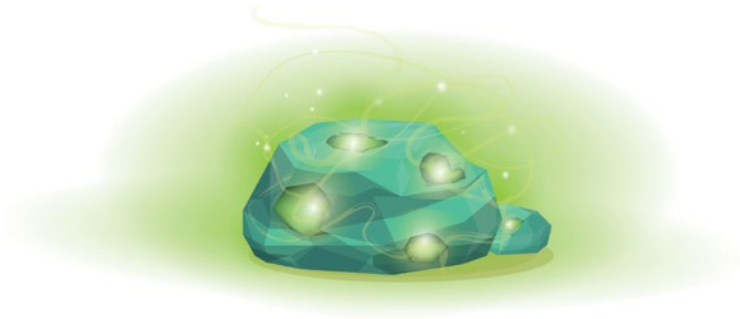
Patricia

Les aventures de

TXANO i OSCAR

LA PEDRA VERDA

Il·lustracions | Text
Patricia Pérez | Julio Santos

TXANO

Hola, el meu nom és Txano i aquest d'aquí sota és el meu germà Òscar. Som bessons, encara que jo soc el més gran perquè vaig néixer cinc minuts abans i ja veuràs que això es nota.

ÒSCAR

La més petita de la família és la nostra germana Sara-Li. Ella va trobar la Maxi en una caixa de cartró al carrer i va convèncer la mare per portar-la a casa.

Aquí tens la resta de la nostra família: el dels cabells vermells i la barbeta rara és el pare. Es diu Alejandro, però tots li diuen Àlex. Té una botiga d'antiguitats a la ciutat.

BÀRBARA

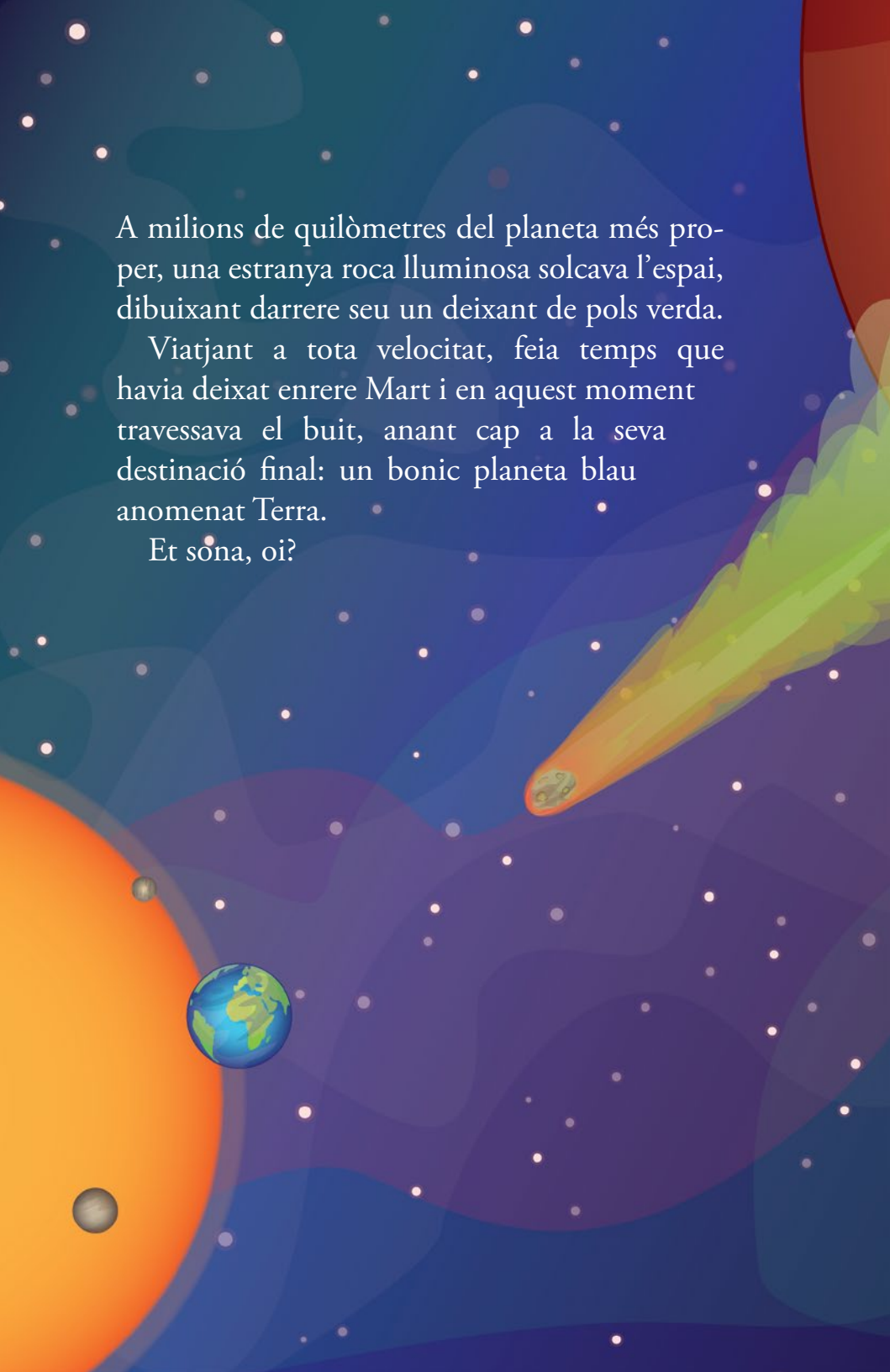
La mare es diu Bàrbara i és traductora. Quan la fem enfadar... Ufff! El seu nom es queda curt.

MAXI

SARA-LI

A vibrant, stylized illustration of space. The background is a deep blue and purple gradient, filled with numerous small white stars. In the upper right, a large, bright orange and yellow comet streaks across the sky, leaving a long, glowing green and yellow tail. In the lower left, a large, bright orange sun is partially visible. To its right, a small grey sphere (Moon) orbits a blue and green Earth. Another grey sphere is visible further to the left, near the sun. The overall style is soft and artistic, with a focus on color and light.

A milions de quilòmetres del planeta més proper, una estranya roca lluminosa solcava l'espai, dibuixant darrere seu un deixant de pols verda.

Viatjant a tota velocitat, feia temps que havia deixat enrere Mart i en aquest moment travessava el buit, anant cap a la seva destinació final: un bonic planeta blau anomenat Terra.

Et s'ona, oi?

Per sort, era un asteroide petit i no suposava una amenaça global, però amagava un increïble secret.

En pocs dies aquesta estranya pedra es creuaria en les vides del Txano i l'Òscar i les canviaria per sempre.

Però com veuràs de seguida, mentre la pedra seguia avançant, ells tenien altres preocupacions...

HOLA, EM DIC TXANO!

Era gairebé migdia.

Estava dret al costat de la porta de la cuina i acabava de disparar a la mare amb un pot de quètxup.

I el pitjor era que el meu germà havia fet el mateix amb un altre de maionesa.

Però el que era dolent, dolentíssim de debò, era que tots dos havíem encertat. Havia estat sense voler, però l'havíem encertat de ple.

Sí, ja ho sé. Em diràs que no és per a tant i que un doll de quètxup o de maionesa no és mortal. I tens raó! Mortal no ho era, però podia significar un càstig de, pel cap baix, nivell set.

Sé que tot això sona una mica estrany, però t'asseguro que no és que estiguéssim bojos o que l'haguéssim confós amb una ració de patates fregides. La culpa de tot la tenia la pluja.

Però deixa'm que t'expliqui la història des del principi. A veure..., tornem a començar.

Hola, em dic Txano.

Bé, en realitat em dic Jordi, però, a part de la meva àvia Encarna, ningú no em diu així des de fa mooolt de temps. Ni tan sols els meus pares.

Un dia, quan tenia dos anys, em vaig posar un gorro de llana vermella i verda que vaig anomenar «txano», i em va agradar tant, que aquí es va quedar.

No me'l treia ni per dormir i tota la família va començar a dir-me així.

Quan vaig fer els sis me'l vaig treure, però ja no vaig poder treure'm el nom.

Però m'és igual. M'agrada més que Jordi.

Ja coneixes el meu germà. Sí, aquest, el de la maionesa. És el meu bessó i es diu Òscar.

Encara que som bessons, jo vaig néixer cinc minuts abans, de manera que soc el més gran. I a pesar que en el físic ens assemblem bastant, els pares diuen que som com la nit i el dia.

És cert que el nostre caràcter no té res a veure perquè, per dir-ho amb suavitat, l'Òscar és una cabra boja que fa les coses sense pensar mai en les conseqüències.

Tot i que, d'altra banda, és un superfriqui de la tecnologia i, quan es posa amb un dels seus invents, és capaç d'estar dies treballant totalment concentrat i crear coses increïbles.

Jo, però, ni soc tan impulsiu ni soc tan friqui. Vaja, que em penso una mica més les coses abans de fer-les, però no tinc aquest bri de genialitat que, de vegades, té el meu germà.

Però això sí, a mi m'encanta explicar històries.

Tot i que el nostre caràcter sigui diferent, també és ben cert que compartim un munt d'aficions.

Sobretot, la passió pel Lego, els videojocs i les pel·lícules de superherois.

Ah! I als dos ens encanten les pizzes i els espaguetis a la bolonyesa que prepara la mare.

Anem amb la història i no et preocupis pels altres protagonistes, que quan vagin apareixent, ja te'ls aniré presentant.

Feia gairebé una setmana que havíem acabat el col·legi i des de llavors gaudíem o, més ben dit, patíem unes plujoses i avorrides vacances.

Hauria estat bé estrenar la nostra llibertat amb sol i calor o, si més no, sense pluja, però no va ser així i el mal temps ens va acompanyar durant tota la setmana.

Jugar tota l'estona amb la tauleta o amb el Lego estava bé per un parell de dies, però quan ja feia una setmana que no feies cap altra cosa, t'asseguro que no era tan divertit. L'Òscar i jo teníem un munt de plans alternatius, però tots necessitaven un cel blau i una terra seca i començava a ser difícil trobar opcions per divertir-se.

La mare es diu Bàrbara i treballa a casa traduint llibres, de manera que aquella setmana va ser la primera que va patir els nostres avorriments vacacionals.

Després de passar tot el matí buscant coses per divertir-nos, havíem exhaurit el nostre repertori i,

avorrits, ens perseguíem per casa barallant-nos per qualsevol ximpleria.

En una d'aquestes baralles, a l'Òscar se li va acudir que podíem fer un «burger combat». Sí, ja sé que, amb aquest nom, hauria d'haver-li dit que no sense preguntar, però reconec que la meva curiositat va poder més i vaig voler saber quina barbaritat se li havia acudit aquesta vegada.

Amb una lluentor a la mirada que jo ja coneixia de desastres anteriors, es va dirigir a la cuina amb pas decidit i, sense dir res, va obrir la nevera. Va treure

un pot de quètxup i un altre de maionesa i els va aguantar amb les mans davant meu.

Llavors, em va mirar molt seriós i donant-me el primer em va dir: «Aquesta és la teva arma, soldat. Sort i que guanyi el millor!». I dient això, es va retirar fins a l'altre costat de la cuina, va obrir el pot i em va apuntar amb la clara intenció de disparar-me un bon doll d'aquella salsa.

T'ho miris per on t'ho miris, era una idea nefasta típica de l'Òscar i hauria d'haver aprofitat aquell moment per sortir corrents.

Però després d'un matí superavorrit, aquella ocurrència del meu germà fins i tot tenia la seva gràcia i, sense pensar-ho gaire, vaig obrir el meu pot per defensar-me.

Xaaaf! El doll de maionesa va passar ben a prop meu i va acabar a la paret.

Xaaaf! Vaig contraatacar amb el quètxup, que va fallar per poc i va acabar a terra.

Després d'uns quants atacs i contraatacs, la cuina i nosaltres mateixos no teníem gaire bon aspecte.

Però potser tot hauria anat bé si a la mare no se li hagués acudit entrar en aquell moment.

Xaaaf! Xaaaf! Un segon després, una pasta vermella i una altra de groga li relliscaven a càmera lenta per les galtes.

L'Òscar i jo ens vam quedar paralizats mirant-la amb cara de babau mentre baixàvem lentament les armes, vull dir... els pots, i els deixàvem sobre la taula.

Normalment, la mare era bastant tranquil·la, però quan s'enfadava de debò... Ufff! Era com un huracà d'aquests que sortien a la tele.

I jo estava segur que els regalims de les salses que se li havien fet a la cara més els nostres i els de la cuina, eren prou i més per a un empipament de categoria èpica.

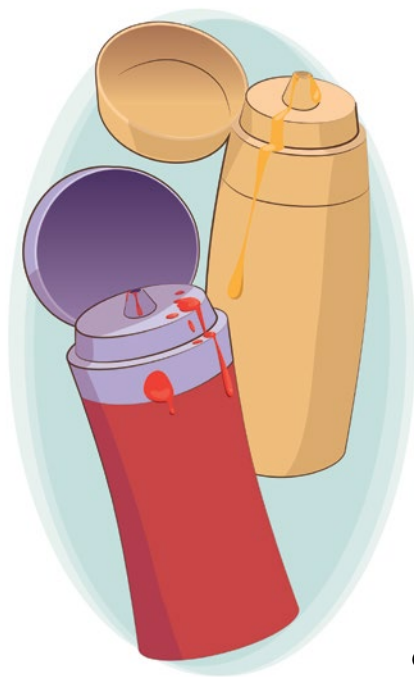
Durant uns segons es va quedar allà quieta, sense obrir els ulls, segurament pensant a sotmetre'ns a alguna tortura xinesa a continuació. O se'ns acudia alguna cosa ràpidament o el nostre dia s'havia acabat.

Llavors, l'Òscar va posar cara que havia tingut una idea i em va fer un senyal perquè l'imités.

Ens vam anar acostant a la mare a poc a poc, amb por que obrís els ulls en qualsevol moment i ens donés dos clatellots de grau cinc, però no es va moure.

A veure si resultava que el quètxup i la maionesa tenien propietats paralitzants i nosaltres sense saber-ho.

Movent-nos a poc a poc, vam posar dues banquetes als costats i ens hi vam enfil·lar per acostar-nos a la seva cara. Veient això, vaig pensar que la idea de l'Òscar era estovar-la a força de petons, però de sobte va començar a fer-li llepades als esquinxos de maionesa i jo, amb el cervell del tot desconectat, el vaig imitar encar-

regant-me dels de quètxup.

Ai, ai, ai! Però que estàvem fent?

El meu germà era el rei de fer les coses a la babalà i, a sobre, jo el seguia. Això no podia acabar bé.

Enmig de les llepades, la mare va obrir els ulls, va esbufegar com un toro removent-se i va fer un crit que es deuria sentir fins als sistemes exteriors de la galàxia.

L'onada expansiva ens va fer caure de les banquetes i des de terra li vam mirar la cara, empastifada ara amb una pasterada de baves vermelles i grogues.

Alertats pels crits, van treure el cap per la porta de la cuina la nostra germana petita, la Sara-Li, i la Maxi, la seva gosseta, que, ensumant el perill, es van quedar mirant des d'allà sense entrar.

La Sara-Li era d'origen xinès i tenia tres anys menys que nosaltres.

Un dia, just quan l'Òscar i jo vam fer cinc anys, els pares ens van explicar que nosaltres teníem molta sort perquè teníem pares, però que hi havia molts nens al món que no en tenien.

Ens van dir que seria molt bonic poder compartir la nostra família amb un d'ells i ens van preguntar si ens agradaria tenir una germaneta.

Crec que, tot i que no vam entendre gaire bé a què es referien, la idea sonava genial. Així va ser com, gairebé un any després, els nostres papas se'n van anar a la Xina i van tornar amb la Sara-Li.

Ja des de petita era llesta com una fura i els pares deien que era més responsable que nosaltres dos junts.

Una tarda, anant pel carrer amb la mare, va trobar un gosset abandonat en una caixa que va resultar que era una gosseta. La Sara-Li va convèncer la mare per portar-la a casa «només uns dies». La va batejar amb el nom de Maxi i es va quedar amb nosaltres des de llavors.

A pesar que de tant en tant ens espatllava la diversió amb el seu sentit de la responsabilitat, es feia estimar i tots l'adoràvem.

I ara, ella i la Maxi eren a la porta observant l'esce-
na mentre la mare ens travessava amb la seva mirada làser.

Però en aquell moment va sonar el telèfon.

Va sonar una vegada. Dues vegades. Tres vegades...

La mare el sentia impassible, sense deixar de mirar-nos.

Per fi, a la quarta, va agafar aire i, apuntant-nos amb un dit mentre amb l'altra mà es netejava una mica la cara, va sortir de la cuina per contestar.

Era l'oncle Alberto, el germà de la mare. Ostres! Això sí que era tenir sort. Parlar amb ell sempre la posava de bon humor. Potser encara ens podíem salvar.

Per si de cas, em vaig avançar abans que a l'Òscar se li acudís una altra de les seves idees i em vaig encarregar jo mateix d'organitzar la neteja del desastre.

Fins i tot la Sara-Li ens va donar un cop de mà, perquè quan la mare s'enfadava de debò amb nosaltres, mai no se sabia com podia acabar la cosa i, de vegades, acabava esquitxant-la també a ella.

Quan la mare va acabar de parlar, la cuina ja estava gairebé neta.

Sense dir res, es va plantar a la porta amb cara que havíem exhaurit les reserves mundials de paciència, però quan ens va veure amb el drap a la mà, acabant de netejar, la cara se li va relaxar i es va quedar parada un moment.

—Us heu salvat pels pèls —va dir molt seriosa—. Heu tingut molta sort que truqués l'oncle, però sobretot, us salveu per haver tingut la idea de netejar la cuina. Si em torneu a muntar una d'aquestes, us poso a escombrar la casa amb el raspall de dents. Entesos? —va dir perforant-nos amb els ulls.

Uf! No sé d'on treia la mare aquestes idees, però valdria més anar amb compte i deixar la maionesa i el quètxup per a les hamburgueses.

—Gràààcies, mami! —va dir l'Òscar acostant-se a ella amb la típica cara de fer el pilota.

—No siguis pilota, que segur que això ha estat cosa teva! —li va dir la mare apartant-lo—. Escolteu! —va continuar parlant mentre també incloïa amb la mirada la Sara-Li i la Maxi— Abans d'acabar untada com una ració de patates, venia a proposar-vos un pla per al cap de setmana. Sembla que farà bo, de manera que podríem fer una sortida familiar i estrenar la tenda de campanya que es mor d'avorriment al soterrani. Què us sembla si ens n'anem al llac dels Ossos?

—Sííí! —vam cridar tots alhora, sense sospitar que aquell seria el principi de les nostres aventures.

2

EL LLAC DELS OSSOS

Amb aquest nom, segur que t'imagines un lloc amb un munt d'ossos amagats darrere dels arbustos esperant per robar-nos el menjar, oi?

Doncs no! El pare ens va dir que feia temps que per allà ja no quedaven animals grossos; exceptuant els humans, és clar.

El llac era en un lloc supermaco, envoltat de boscos i petits turons rocosos. Després d'una estona conduint a poc a poc per una estreta carretera vorejada per arbres, vam arribar a una clariana al costat de la riba i el pare va anunciar:

—Família, hem arribat!

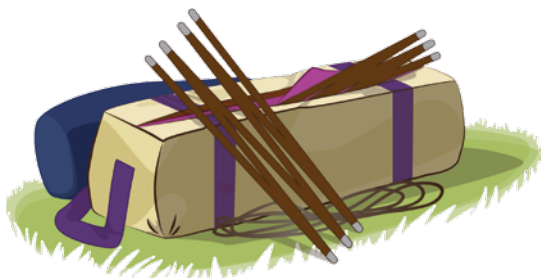
I mentre baixava del cotxe i s'estirava, va afegir:

—Ahhh...! Fa més de deu anys que no venia per aquí, però veig que segueix igual. Vinga, tots a baix, que cal muntar el campament. Ho passarem genial!

I fregant-se les mans, va obrir el maletger i va començar a treure trastos i més trastos, com si haguéssim de quedar-nos un mes. I això que la mare no li havia deixat ficar ni la meitat del que volia.

Abans que em descuidi aprofito per presentar-vos el pare: el seu nom és Alejandro, encara que tothom li diu Àlex.

L'única que li diu Alejandro és la mare quan s'enfada amb ell.

Bé, en realitat, quan s'enfada el crida pel nom i el cognom. «Alejandro Mitjà!», li diu amb to de professora de matemàtiques. I quan s'enfada molt, molt, i vol fastiguejar-lo de debò, li diu Alejandro «Medari». Has entès el perquè?

Crec que aquest joc de paraules li fa molta ràbia perquè ell no ha trobat encara un de semblant per cridar la mare; i mira que amb la Bàrbara es poden dir «barbaritats», eh?

Té una botiga d'antiguitats a la ciutat i sent debilitat per l'art oriental, tot i que ja descobriràs en aquesta història que té altres facetes interessants que ni tan sols nosaltres sabíem.

Però tornem al llac dels Ossos.

Enmig d'aquella muntanya de trastos que el pare havia tret del cotxe sobresortia un enorme sac que devia ser la tenda de campanya que va comprar l'estiu anterior.

Quan la va obrir, va ignorar del tot el llibre d'instruccions i es va posar a treure varetes, cordes i tota la resta del material i a distribuir-lo per terra.

Quan vam veure allò, l'Òscar i jo ens vam mirar, i a l'instant vam tenir clar com acabaria, de manera que ens vam quedar pels voltants observant la maniobra des d'una distància segura.

—No valdria més seguir les instruccions? —li preguntava la mare de tant en tant.

—Les instruccions són per als principiants. Tu deixa'm a mi i veuràs com això està a punt en un tres i no res.

Dues hores i set o vuit discussions després la tenda seguia sense estar muntada i el pare es desesperava buscant per terra varetes que faltaven. O això deia ell.

—Aquesta tenda està defectuosa —va dir assegient-se suós en una de les cadires de càmping—. Li falten peces i així no hi ha manera de muntar-la.

—Potser el que està defectuós és el teu cervell —va replicar la mare amb to tranquil—. Mira, es va

acostant l'hora de dinar. Jo crec que seria un bon moment per començar a llegir el manual, no trobes? —li va dir amb el to que feia servir per punxar-lo.

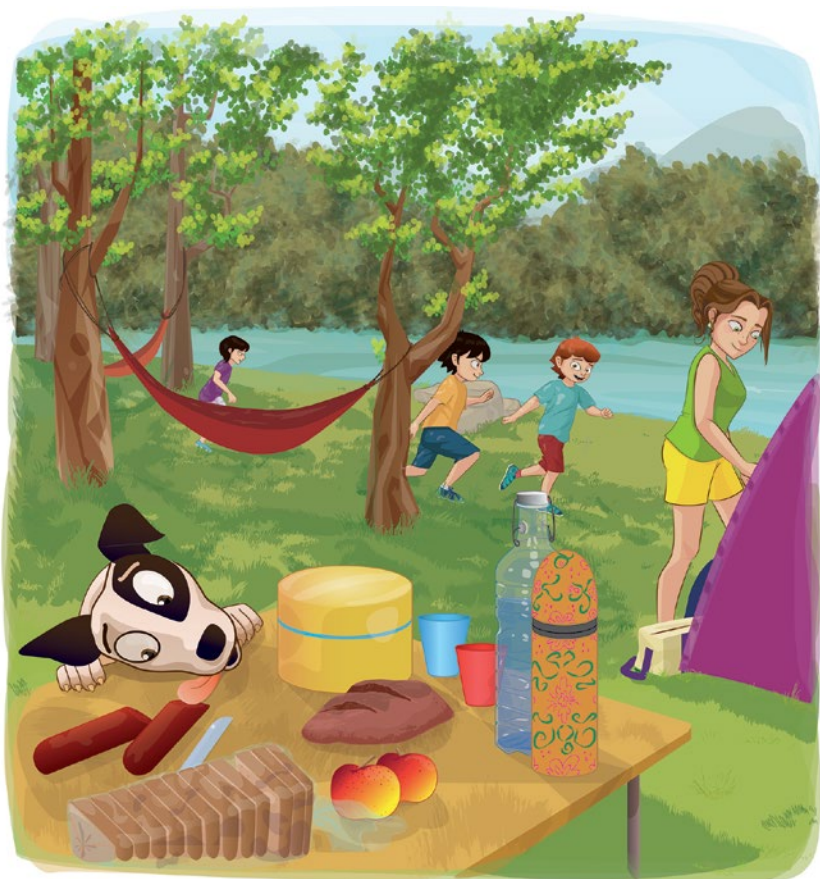
He de reconèixer que, en general, el pare és bo muntant coses; per això, per a ell mirar el llibre d'instruccions és com cometre un sacrilegi, i, quan la cosa se li torça, la mare ho gaudeix amb bogeria rient d'orella a orella.

No us avorriré amb els detalls, però, com segur que ja t'imagines, mitja hora després de llegir la mare les instruccions i seguir-les, la tenda va estar muntada i, oh, sorpresa!, no en faltava cap peça, encara que el pare seguís assegurant que ella les havia amagades.

Quan va arribar l'hora de dinar, el nostre petit campament ja estava enllestit. Mmm! Deus estar d'acord amb mi que el menjar, al camp, té més bon gust, oi?

La mare havia tingut la feliç idea de portar espaguetis, que ens encanten, de manera que l'Òscar i jo vam repetir. Bé, sobretot l'Òscar, que quan li agrada una cosa, no té mesura.

Els pares van penjar dels arbres unes hamaques i van decidir que després d'un matí de treballar de valent muntant el campament, una migdiada era el millor per fer baixar el dinar.

La Sara-Li s'havia emportat l'últim llibre de la seva col·lecció preferida i també es va estimar més quedar-se allà i llegir una estona a l'hamaca.

La nostra germana podia fer el que volgués, però nosaltres no estàvem disposats a quedar-nos ajaguts mentre al nostre voltant hi havia un munt de llocs per explorar.

Vam demanar permís als pares, assegurant-los que no ens allunyariem gaire, i ens van deixar anar amb la condició d'emportar-nos la Maxi.

Vam omplir les motxilles amb aigua i una mica de menjar i vam anar cap a un petit turó que no quedava lluny del campament i que semblava tenir unes vistes magnífiques sobre tot el llac.

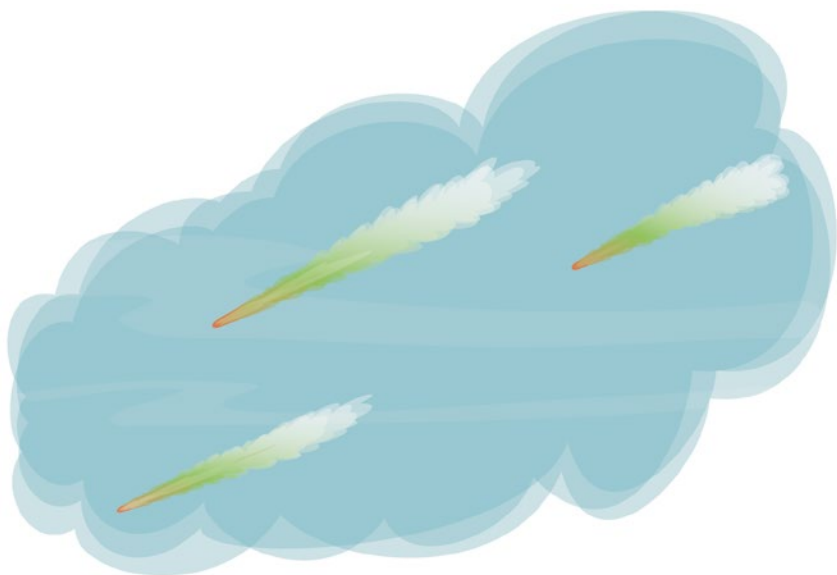
Tot i que als dos ens encanta grimpar i saltar per les roques, aquella vegada vam haver de buscar camins fàcils perquè la Maxi venia amb nosaltres i ella no podia escalar.

Però tot i que el camí era fàcil, ens vam entretenir saltant d'aquí cap a allà en cada grup de pedres que anàvem trobant, de manera que vam arribar a dalt destrossats. Això sí, la vista des de dalt era realment genial.

Vam seure a fer un glop i a descansar una mica, i tot d'una la Maxi es va posar a bordar com una boja mirant els núvols. Vam intentar tranquil·litzar-la, però no hi va haver manera.

Llavors va començar a bordar més fort i just en aquell moment, tres petites boles de foc es van creuar, estant ben lluny, davant nostre i van desaparèixer de seguida, com els estels fugaços.

—Oostres, tio! Has vist això? —vaig preguntar posant-me dret sense deixar de fixar la vista al cel.

L'Òscar es va incorporar també i va assentir bocabadat.

No havíem vist mai estels fugaços de dia i mentre encara estàvem al·lucinats, mirant el lloc per on havia desaparegut l'últim, la Maxi va començar a bordar un altre cop. De sobte, a la nostra dreta va sorgir una altra bola lluminosa més grossa que les anteriors i ens va clavar un ensurt mortal.

—Ostres! —va dir l'Òscar encongint-se.

Aquesta vegada la bola no va desaparèixer. Va travessar el cel, es va estavellar a l'altre costat del llac i va desprendre per on havia passat un llarg deixant de fum que de mica en mica es va anar esvaint.

A part d'un petit esclat de llum i un cruixit llunyà de troncs partits, no es va sentir res més. Si els pares encara dormien, era molt probable que no s'haguessin assabentat de res.

Una prima columna de fum elevant-se sobre els arbres ens assenyalava el punt de l'impacte, però al cap de pocs minuts va desaparèixer com si mai no hi hagués estat.

La Maxi ens va fer tornar a la realitat amb un lla-druc nerviós i l'Òscar es va girar cap a mi, al·lucinat.

—Això era un meteorit? —va preguntar—. Un meteorit ens ha caigut davant del nas? Ostres, jo flipo! —va afegir sense poder parar quiet al lloc—. Has vist com s'ha estavellat? Has vist com ha desaparegut el fum? Has vist...? —va seguir com una metralladora.

—D'acord, d'acord...! He vist el mateix que tu —vaig dir intentant tranquil·litzar-lo—. Hem de baixar i explicar-ho al pare i a la mare. No ha caigut gaire lluny del campament.

—Ah, no! Si baixem i els ho expliquem, segur que tornem cap a casa i adeu cap de setmana d'acampada —va respondre l'Òscar—. D'això, res. No penso perdre l'oportunitat de veure el que ha caigut al bosc.

L'Òscar es va quedar pensant durant un moment i posant-se davant meu, em va dir:

—Escolta! Això és el que farem...

3

UN METEORIT EXPLOSIU

Quedava clar que no podíem explicar res als pares o ens quedaríem sense meteorit, i se'ns havia fet tard ja per anar pel nostre compte, de manera que vam baixar el turó i vam arribar al campament amb la idea d'organitzar una excursió per a l'endemà.

Tots ja s'havien despertat de la migdiada. Els grans estaven asseguts llegint mentre la nostra germana jugava en una estoreta a terra.

La Maxi va sortir corrents cap a ella.

Es van girar en sentir-nos arribar, però ningú va comentar res. Era evident que no havien vist caure el meteorit; així doncs, sense donar-hi més voltes, vam engegar el pla.

—El passeig ha estat genial! Hem pujat fins a dalt d'un turó i des d'allà es veia gairebé tot el llac i tenia molt bona pinta —vaig començar—. Se'ns ha

acudit que demà podríem fer una excursió per recórrer la riba fins a l'altre costat —vaig afegir amb tota la convicció que vaig poder.

Havíem quedat que ho diria jo, perquè els pares estaven bastant acostumats a les malifetes de l'Òscar i s'ho haurien pensat més per fer-li cas.

—Ah, bona idea! —va dir de seguida el pare, que semblava que la tarda de descans li havia anat bé.

—Heu vist algun camí per recórrer la riba? —va preguntar la mare, sempre amb el seu sentit pràctic.

—No es veu cap clariana —vaig haver de confessar—. Però podem seguir la línia de l'aigua. Des d'allà dalt no semblava gaire complicat.

El pla va quedar acceptat i al matí següent els pares van repartir una mica de menjar i aigua en les seves dues motxilles i vam sortir a recórrer la riba del llac.

L'Òscar i jo també portàvem les nostres motxilles i, tal com havíem quedat, hi vaig ficar la càmera de fotos que m'havien regalat per l'aniversari.

El camí va ser més pesat del que havíem previst perquè la riba era una mica accidentada en alguns trams i ens obligava a fer grans voltes per poder seguir.

Així doncs, quan vam calcular que érem a prop d'on havia caigut el meteorit, no va fer falta gaire per

convèncer a tothom que podíem parar allà mateix a menjar i descansar una estona.

—Uf! Un bon passeig, eh? —va dir l'Òscar just abans d'atacar l'entrepà que li havia donat la mare un microsegon abans.

Ningú no va respondre perquè ja estaven tots ocupats mastegant. Fins i tot la Maxi. Déu-n'hi-do quina gana fan venir les caminades per la muntanya!

El nostre pla continuava endavant i després de devorar els entrepans a la velocitat de la llum, vam demanar permís per fer una volta pels voltants.

—No us allunyeu gaire i aneu amb compte, que som molt lluny de qualsevol hospital —va dir la mare amb sorna, que venia a voler dir: «No us fiqueu en embolics».

—No t'amoïnis, mare! — vam cridar mentre ja ens allunyàvem corrents cap a dins del bosc.

Cinc minuts després vam parar per orientar-nos.

—No pot ser gaire lluny. Crec que va caure una mica més endins —va dir l'Òscar caminant a poc a poc entre els arbres.

A mesura que anàvem avançant els sorolls de la natura anaven desapareixent i les nostres trepitjades se sentien cada vegada més clarament.

Al cap de poc temps el silenci ja era absolut i semblava que fóssim els únics que fèiem soroll al món.

En aquell moment jo avançava el primer apartant les branques davant meu. Em vaig girar un instant per dir una cosa a l'Òscar, quan tot d'una vaig ensopegar i vaig caure dins d'una espècie de sot que apareixia excavat a terra davant nostre.

De seguida va venir el meu germà i em va ajudar a aixecar-me, mentre em deixava anar una pulla de les seves respecte a la meva habilitat com a explorador.

Per alguna raó, va deixar de riure i, com atrets per un imant, els dos ens vam girar cap a l'esquerra i vam recórrer amb la mirada la rasa que continuava en aquesta direcció. Alguna cosa havia deixat rere seu un munt de terra aixecada i una bona col·lecció de troncs partits.

Era molt probable que la pedrota fumejant fos al final d'aquesta escampadissa, esperant-nos. I el més lògic hauria estat dirigir-nos cap allà, però malgrat tenir l'objectiu de la nostra cerca tan a prop, els dos ens vam quedar immòbils, com si tinguéssim els peus clavats a terra.

Enmig d'aquell silenci, el so d'un grall sobre els nostres caps va sonar gairebé com un tro i ens va fer saltar. Mentre miràvem cap amunt, un corb va passar volant sobre les copes dels arbres seguint la direcció de la rasa com si ell també busqués la pedra. Havíem de seguir.

Em vaig posar al capdavant i vaig anar avançant pas a pas, seguint el rastre que havia deixat la pedra. De tant en tant em girava per assegurar-me que l'Òscar venia darrere.

Quin germà més valent que tenia! Normalment era un bala, però quan arribava l'hora de la veritat, es quedava a la rereguarda.

Vam avançar uns quants metres més i de seguida vam tenir a la vista el final de la rasa, que s'anava fent cada vegada més profunda i acabava en una espècie de petit cràter.

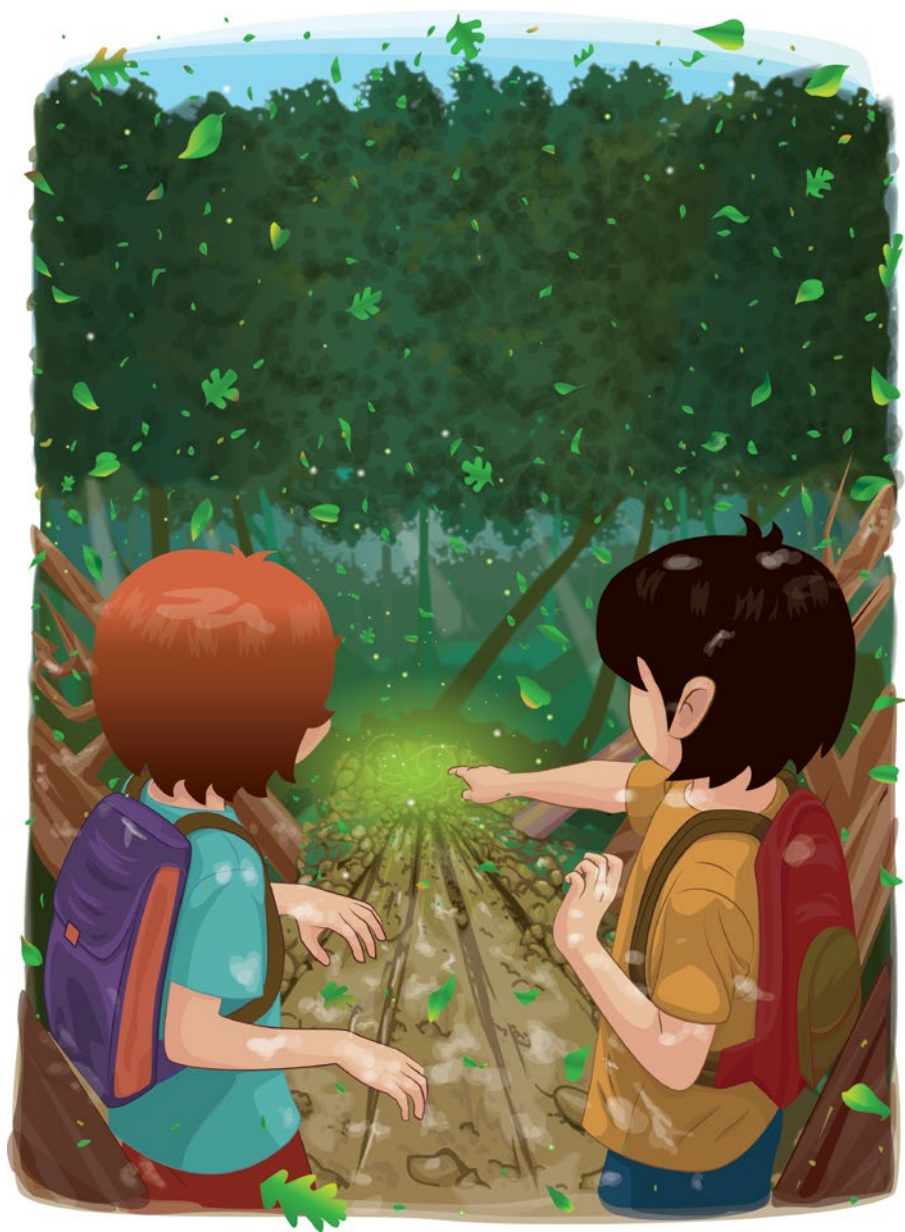
Des de la posició en què havíem parat, encara no en podíem veure el fons, però una tènue resplendor sobre la vegetació el delatava. El nostre meteorit havia de ser en aquest lloc.

Ara que el teníem a l'abast, ja no em sentia tan valent com quan el vam veure des de dalt del turó.

Abans de continuar, em vaig girar buscant el meu germà i gairebé em va agafar un infart quan el vaig veure enganxat a l'esquena, amb la cara espantada a pocs centímetres de la meva.

Me'l vaig treure de sobre amb una empenta i, sense dir res, li vaig fer un senyal perquè es posés al meu costat.

Els últims metres fins arribar al cràter els vam fer avançant plegats.

Jo tenia la seguretat que, si en aquell moment hagués sonat qualsevol soroll, els dos hauríem sortit d'allà sense mirar enrere, però el silenci era total i ens vam plantar a la vora del cràter amb els ulls clavats a dins seu.

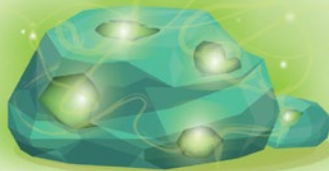
Una roca fosca d'uns trenta centímetres descansava al fons mentre una tènue lluentor verdosa bategava al voltant seu, com una boirina palpitant.

No sé ni com me'n vaig recordar, però, sense apartar la mirada d'aquella pedra lluminosa, em vaig treure la motxilla per agafar la càmera fotogràfica.

Vaig tenir el temps just de disparar una foto i guardar la càmera abans que l'Òscar m'agafés de la màniga i m'estirés.

Hipnotitzats per l'aura verdosa, vam baixar al forat i ens vam ajupir al costat de la pedra.

—I ara, què fem? —va murmurar l'Òscar mentre allargava la mà cap a la pedrota.

No vaig poder respondre-li perquè en aquell moment tot va passar gairebé alhora: el batec de la pedra va començar a accelerar-se, jo vaig sentir un lladruc a l'esquena i, just quan m'anava a girar buscant l'origen del lladruc, la roca va explotar en silenci enmig d'un fort esclat verd.

I l'últim que recordo va ser sortir volant.

QUIN ENSURT!

Quan em vaig despertar em vaig trobar tirat panxa enlaire mentre una llengua aspra em raspava la cara. La Maxi era allà. No era possible. Ens havia seguit?

Em vaig girar amb esforç i vaig poder endevinar el cos de l'Òscar tirat al meu costat i algú que el sacsejava cridant el seu nom i el meu.

Aquella veu... Era la Sara-Li? La Sara-Li i la Maxi? Però com havien arribat fins allà?

Em vaig apartar la Maxi de la cara abans que me la desgastés sense remei i vaig intentar incorporar-me, però una fiblada de dolor al cap em va convèncer que era millor quedar-me de genolls.

La Sara-Li em va veure moure'm i es va acostar de seguida.

—Què ha passat? Com ens heu trobat? —li vaig preguntar quan la vaig sentir al meu costat.

—Quan us heu allunyat una mica he dit als pares que me n’anava a buscar-vos, però només m’han deixat venir amb la condició d’emportar-me la Maxi —va explicar—. Quan he vist que avançàveu de mica en mica, he suposat que estàveu buscant alguna cosa i m’he imaginat que no em deixaríeu venir amb vosaltres, de manera que he decidit seguir-vos en silenci, sense que em veiéssiu —va afegir.

Vaig fer un altre intent d’obrir els ulls i aquesta vegada vaig poder fer-ho sense marejar-me. No devia tenir gaire bon aspecte, perquè la Sara-Li em mirava amb expressió espantada.

Va ser en aquest moment que l’Òscar es va moure i va intentar incorporar-se, però, com m’havia passat a mi abans, va haver de quedar-se de genolls esperant a espavilar-se una mica, mentre un gest de dolor li travessava la cara.

—Què ha passat? —va preguntar el meu germà, vacil·lant—. Jo només intentava tocar la pedra i... l’últim que recordo és una llum verda i sortir volant.

—No ho sé —va dir la Sara-Li—. Des d’on jo era, no podia veure el fons del forat.

—Però crec que he sentit un lladruc just abans de l’explosió. Era la Maxi? —vaig preguntar jo.

—Sí, al final s’ha escapat corrents cap a vosaltres —va respondre la nostra germana—. Però quan era

a punt de trobar-vos, un esclat verd ha sorgit del cràter i els tres heu sortit volant i heu caigut aquí fora.

L'Òscar va intentar incorporar-se un altre cop però, amb un grunyit de dolor, va tornar a encongir-se.

—Jo m’hi he acostat a l’instant —va continuar la Sara-Li— i la Maxi s’ha recuperat de seguida, però a vosaltres no aconseguia despertar-vos. Heu estat uns minuts inconscients —va afegir amb aspecte preocupat.

En aquell moment l’Òscar va aconseguir per fi obrir els ulls i les nostres mirades es van creuar. Després vam mirar cap al cràter i a l’instant vaig saber que estàvem pensant el mateix. A quatre grapes perquè encara no podíem caminar alçats, ens vam acostar a la vora del forat i vam mirar dins.

L’explosió havia fet el cràter més gran i profund, però la roca ja no hi era i al seu lloc només quedaven petits fragments que cobrien el fons.

—I ara ha desaparegut? —va dir l’Òscar sense apartar la vista de les restes.

—Què és el que ha desaparegut? —va preguntar la Sara-Li, col·locant-se al nostre costat.

Vaig intentar incorporar-me i aquesta vegada ho vaig aconseguir, tot i que vaig haver de fer-ho molt a

poc a poc. L'Òscar em va imitar i els dos vam rodejar la nostra germana, que insistia.

—Què heu trobat al cràter?

Ens vam mirar un moment i vam estar d'acord que, després del que havia passat, no l'hi podíem amagar.

—Ahir, quan vam pujar al turó, vam veure caure alguna cosa del cel. Semblava un meteorit i vam calcular que havia de ser per aquesta zona. Si ho dèiem al pare i a la mare no ens haurien deixat venir, de manera que vam crear la història de l'excursió per poder trobar-lo —vaig dir.

—La història de l'excursió era per a això? —va preguntar la Sara-Li, sorpresa—. Cada dia sou més rucs! —va afegir movent el cap.

—En arribar aquí hi havia una roca al fons del cràter envoltada d'una espècie de llum verda que palpitava —vaig continuar sense fer cas del seu comentari.

—Ens hi hem apropat i jo he intentat tocar-la —va prosseguir l'Òscar—, però llavors ha explotat. Bé, no sé si ha estat una explosió perquè no ha fet cap soroll, però aquest esclat de llum verda ens ha llançat cap amunt.

—I ara només queden aquestes petites pedretes que veus al fons —vaig concloure.

La Sara-Li es va quedar un moment pensant, tot i que de seguida ens va mirar i va dir en un to que no admetia rèplica:

—Hem de tornar i explicar-ho als pares. No els agradarà gens que no ho hàgiu dit abans —va observar—. I anem-nos-en ara, que fa una bona estona que som aquí i segur que deuen estar començant a preocupar-se! —va afegir molt seriosa.

5

UN ESBRONC MERESCUT

Però en una cosa s'havia equivocat la Sara-Li. Els nostres pares no estaven gens ni mica preocupats. Estaven juntets, asseguts enfront del llac i s'entretenien a tirar pedres a l'aigua com dos nens petits.

Se'ls veia gaudint de debò i si no sabés el que m'esperava, crec que jo també hauria gaudit de veure'ls així.

En sentir-nos arribar, es van girar sense aixecar-se i ens van saludar somrients. Però el somriure va durar només un segon perquè quan ens van veure les cares, van saber que havia passat alguna cosa.

La nostra mare va ser la primera a incorporar-se.

—Què ha passat? —va preguntar preocupada.

—Tranquils. Estem bé. Però..., tenim una cosa a explicar-vos —vaig dir jo, abaixant el cap i buscant el meu germà amb la mirada.

—Per si de cas, millor que seieu —va afegir l'Òscar, «ajudant» com de costum.

Allà mateix els vam explicar tota la història, des que vam veure la bola de foc al cim del turó fins que la Sara-Li ens va trobar al bosc.

Els pares ens miraven entre incrèduls i al·lucinats sense saber què dir. Mentre esperava l'esbranc, vaig ficar les mans a les butxaques dels pantalons. Alguna cosa em molestava a la butxaca dreta i la vaig treure. Era la càmera de fotos!

—Espereu-vos! —vaig dir—. He fet una foto abans que explotés! —vaig afegir mentre buscava la imatge i els l'ensenyava a la pantalla de la càmera.

Els la van mirar amb atenció durant uns segons. Es podia apreciar perfectament la lluentor verdsosa de la pedra.

Sense res més a dir, ens vam quedar esperant la seva reacció, però cap dels dos va parlar.

En condicions normals, abans d'acabar, el pare ja ens hauria donat un clatellot ben gros seguit d'un càstig ben gros també, que al final no recordava i gairebé mai no havíem de complir.

La mare, no obstant això, molt poques vegades perdia els papers i pensava les coses amb calma, però quan la fèiem enfadar de debò, era com un dimoni de l'infern.

I dels seus càstigs sí que no ens en salvava ningú. Aquests no hi havia manera de saltar-se'ls.

No obstant això, en aquest cas ens tenien descollocats. La mare ens mirava enfadada, però la mirada del pare era més de preocupació que d'empipament. Al final va ser el pare qui va parlar:

—El que heu fet no és ni mig normal. Ja parlarem del vostre càstig durant el viatge de tornada —va dir

amb veu molt seriosa—. Però ara vull que ens porteu on ha caigut aquesta pedra.

—Eeeh? —va dir la mare fent un bufec—. Acaba d'explotar-los un... una..., bé, la cosa que sigui, i vols tornar allà? —va preguntar sorpresa.

—Hem de localitzar el lloc —va replicar el pare—. Si als nois els passa res, ens cal saber on ha passat perquè puguin analitzar la zona —va afegir convençut.

Potser ell ho tenia clar, però la mare no tant i ho va estar pensant durant uns segons.

Al final, imagino que va acabar per convèncer-li la idea perquè, fent un sospir, es va ajupir per agafar la motxilla.

—En marxa, llavors —va dir—. Si hem de localitzar el lloc, anem el més aviat possible, que encara tenim molt de camí de tornada fins al campament.

Sembla que la Maxi va entendre el que volíem i, posant-se davant del grup, ens va portar directes al cràter.

Res no havia canviat allà. El silenci era el mateix i també el mateix petit munt de roques seguia cobrint el fons.

Els pares es van acostar fins al marge i van mirar dins del forat com si fins aquell moment no s'acabessin de creure el que els explicàvem.

Després d'uns segons el pare va començar a baixar a poc a poc i, cosa que ens va sorprendre, la Sara-Li el va seguir. Els altres miràvem des de dalt observant els seus moviments.

Quan el pare va arribar a baix es va ajupir i va agafar un grapat de pedres que cobrien el fons. Hi jugava entre els dits mentre les mirava pensatiu. Al final es va guardar als pantalons una de les més grosses i va deixar caure les altres.

La Sara-Li, mentrestant, jugava ajupida amb els fragments de roca que cobrien el terra, removent-los amb el dit.

Amb la mà encara a la butxaca, el pare va començar a caminar cap amunt del pendent i la Sara-Li es va incorporar i va pujar després d'ell.

L'Òscar i jo vam intercanviar una mirada d'estranyesa. El pare estava una mica estrany i misteriós. No era típic d'ell comportar-se així.

Quan va arribar a dalt deuria veure la inquietud en la nostra mirada i va relaxar l'expressió.

—Aquesta roca ha quedat

polvoritzada! —va dir—. Si només de fregar-la l'heu deixada així, teniu més força del que pensava —va afegir fent broma mentre ens removia els cabells.

Malgrat l'intent de treure ferro al tema, tots podíem veure que alguna cosa li rondava pel cap. Però bé, tractant-se del pare, aviat ho sabríem.

La vista del cràter i el silenci del lloc eren colpidors i ens van acabar contagiant a tots.

Ningú no tenia ganes de parlar i a la caminada de tornada fins al campament no vam dir ni mitja paraula.

A l'Òscar i a mi, a més, se'ns va fer especialment dura perquè encara estàvem una mica absorbits per l'explosió. Després de més d'una hora caminant vam arribar tan fets caldo que ens van deixar entrar al cotxe a descansar mentre la mare preparava un pisolabis i el pare desmuntava el campament amb l'ajuda de la Sara-Li.

Una estona abans havíem decidit en reunió familiar que ja hi havia hagut prou emocions per a un cap de setmana i que, havent menjat alguna cosa per recuperar forces, ens en tornaríem a casa tranquil·lament.

Pel camí ja ens vam anar trobant més bé, però ja et deia jo que a la mare no se li escapava cap ni una

i durant el viatge de tornada ens va tocar abaixar el cap i sentir un bon esbronc.

Per descomptat, també ens va caure un bon càstig: per part de la mare, una setmana sencera sense tauleta i encarregar-nos de parar i desparar taula. I el pare va afegir que havíem d'ajudar-lo a endreçar el garatge.

Crec que es van passar una mica, però després d'amagar-los la caiguda d'un meteorit, de muntar una excursió tapadora i de volar enmig del bosc, qualsevol es posava a discutir amb ells...

ESPERANT UNA SORPRESA

Aquella nit ens en vam anar al llit sense sopar, perquè el que necessitàvem de debò era una bona cura de son.

En algun moment del matí següent em vaig despertar sentint com l'Òscar em cridava. Vaig obrir un ull i la llum que entrava a través de la persiana em va encegar. Devia ser gairebé migdia.

Buscant evitar la finestra em vaig girar i vaig poder veure el perfil del meu germà, tot i que mirava cap a l'altra banda. Que estrany.

Vaig seure a la vora del llit i quan em va sentir moure'm, es va girar.

—Home! S'ha llevat «la bella dorment» —va dir incorporant-se—. Fa una bona estona que estic despert i començava a avorrir-me. Ja estava pensant a cridar-te.

—Pensant? No ho has pensat! M'acabes de cridar fa un segon —vaig replicar.

—Jo? Em sembla que encara estàs somiant, nano —va respondre—. Jo no he dit res.

—Com, que no has dit res...? Segur...? Doncs devia ser un somni —vaig afegir sense esperar resposta—. Però m'ha sonat tan real...

L'Òscar va sortir del llit i es va acostar fins a la finestra.

—Ahh! Pel que sembla, la mare ens ha deixat dormir —va dir mentre s'estirava—. Crec que deu ser gairebé l'hora de dinar. Tinc una gana!

Després de dir això, es va treure el pijama i es va vestir a empentes i rodolons mentre sortia per la porta del dormitori. Vaig poder sentir els dos salts que de vegades feia per baixar les escales seguits del crit de la mare.

—Òscaaar!!! Que no baixis les escales saltant! —va cridar des del seu despatx.

És que aquest germà meu no s'acabava d'espavilar.

Em vaig vestir sense acabar de despertar-me del tot i mentre baixava a la cuina, els budells em van rugir com un os cabrejat. Doncs sí que havia de ser tard.

Quan vaig entrar al menjador, l'Òscar ja estava atacant el frigorífic.

I just en aquell moment la mare i la Sara-Li em van aparèixer a l'esquena i van treure el cap per la porta.

—Recordeu que us toca a vosaltres parar taula aquesta setmana! —va dir la nostra germana amb un to de veu burleta.

—Jo encara m'estaré una estoneta treballant —va deixar caure la mare— i el pare arriba d'aquí mitja

hora. Per cert, ha dit que tenia una sorpresa per a vosaltres —va afegir mentre tornava a desaparèixer per la porta—. Ah! I ni se us acudeixi tocar la nevera, que és gairebé la una i després no mengeu res —va cridar des del despatx i així donar el tema per resolt.

L'Òscar va tancar la porta del frigorífic, fastiguejat per no haver estat més ràpid. No sé si l'espera se'ns va fer llarga per la gana, per la sorpresa o per tot plegat, però quan el pare va entrar per la porta, semblava que ens havíem esperat mig any.

Almenys havíem aprofitat el temps per parar taula i quan va arribar vam seure a dinar. L'Òscar es va posar a engolir i durant una estona va ser com si no hi fos, però jo estava ansiós perquè sabia que quan el pare parlava d'una sorpresa, solia ser alguna cosa interessant de debò.

—Pare..., la mare ha dit que tenies una sorpresa per a nosaltres —vaig deixar anar sense esperar-me més.

—Bé... sorpresa, el que es diu sorpresa... No sé jo... —va dir fent broma, fent-se de pregar.

L'Òscar va acabar d'empassar-se el que li quedava al plat i em va donar un cop de mà, sumant-se a la petició, i fins i tot la Sara-Li es va unir al cor de reclamacions perquè parlés.

Al final, la mare li va donar un cop amb el colze perquè no revolucionés més la taula i el pare va arrencar:

—Veureu... No sé si us ho havia explicat alguna vegada, però de jove sempre em va agradar l'astronomia i fa anys, abans que vosaltres naixéssiu —va dir mirant-nos a l'Òscar i a mi— vaig estar associat a un club local d'astrònoms aficionats i ens ajuntàvem de tant en tant per fer sortides nocturnes a contemplar el cel.

—Astronomia? —va preguntar l'Òscar—. Estels i tot això?

—Bé, és molt més que mirar estels, però deixeu-me acabar. En aquell moment el president del

club era un professor d'origen rus que feia classes a la universitat. Es deia Sergei Antonov, encara que tots li dèiem Sergio —va prosseguir.

—Antonov? Com l'avió aquest enorme que vam veure en un vídeo? —vaig preguntar jo.

—Això mateix. Feia anys que no sabia res del club, però he buscat a internet i segueix existint, i el Sergio en segueix sent el president —aquí va fer una pausa per donar-li una mica de dramatisme al tema. Mare meva, quant de teatre que hi posava, per explicar històries!

—Pare, acaba d'explicar-ho d'una vegada! —va dir protestant l'Òscar.

—D'acord, d'acord. Ja acabo. El Sergio i jo érem bons amics tot i que, després de deixar el club, vam perdre el contacte. Però avui he parlat amb ell, i quan li he explicat el que us va passar diumenge, de seguida m'ha convidat a anar al seu despatx a la universitat. Vol que l'hi expliquem en persona —va dir recolzant-se a la cadira.

—Anar a la universitat? Nosaltres? —va preguntar l'Òscar.

—Sí. He quedat amb ell aquesta mateixa tarda. Quan surti de la botiga, passo a buscar-vos —va afegir—. El Sergio és tot un personatge. Us encantarà. Coneixereu el millor caçador de meteorits del país.

7

UN CAÇADOR DE METEORITS

La Sara-Li va decidir que això no era per a ella i es va estalviar totes les vegades que ens vam perdre pels passadissos de la universitat per la mania del pare de no preguntar. Però quin problema deu tenir a preguntar quan no sap com arribar a algun lloc?

Jo ho anomeno la síndrome de «tranquils, que ja hi som» i la versió més perillosa sorgeix quan anem amb cotxe. Aquí podem avançar quilòmetres i quilòmetres sense saber on som fins que la nostra mare agafa el control. Espero que no em passi el mateix quan em faci gran.

Després de passar tres vegades per la mateixa cantonada i acabar per admetre que no sabíem sortir d'aquell laberint, l'Òscar es va avançar i va preguntar a una noia que ja ens mirava de manera estranya.

Amb les seves indicacions, en cinc minuts vam trobar, finalment, el despatx del professor al fons

d'un passadís oblidat per a la resta del món si s'ha de jutjar per l'aspecte del terra i les parets.

Un rètol desgastat, enganxat sobre el guix, ens va confirmar que havíem trobat el nostre objectiu. «Professor Sergei Antonov, Departament d'Astrogeologia».

Astrogeologia? Ostres! Havia llegit alguna cosa sobre això en algun lloc. Allò prometia.

El pare va donar un parell de copets a la porta i sense esperar resposta va obrir i va entrar.

Un senyor més gran que el pare, vestit com s'havia de vestir fa trenta anys i amb un somriure contagiós, ja avançava cap a nosaltres després de deixar enrere la seva vella taula.

—Àlex! —va dir sense dissimular la seva alegria—. Com m'alegro de veure't. Quina sorpresa quan m'has trucat aquest matí.

Es van donar la mà fortament.

—Hola, nois! —va dir dirigint-se a l'Òscar i a mi, que ens havíem quedat a la porta sense saber què fer—. Però passeu, passeu... No us quedeu aquí —va afegir mentre tornava als seus dominis darrere de la taula.

Un cop d'ull al despatx ens va acabar de convèncer que estàvem davant un personatge molt especial. Un munt de fotografies cobrien gairebé tota la

superfície de les parets i a la majoria s'hi veia un Sergio Antonov amb diferents edats al costat de pedrots de tota mena i grandària. Vam suposar que serien meteorits.

El que no estava cobert per fotografies estava ocupat per llibres que, després d'omplir a vessar les prestatgeries dels armaris disponibles, havien hagut de

buscar lloc a terra, apilant-se en torres que arribaven a l'altura de la taula.

L'única concessió que el professor havia fet a la decoració eren alguns tests que es disputaven amb els llibres un tros de terra lliure.

Sergio Antonov ens mirava somrient mentre observàvem les fotografies de la paret.

—Pel que veig, has aprofitat el temps —va dir el pare després de fer un bon repàs a les imatges del despatx—. He llegit a internet que la teva col·lecció privada de meteorits és de les més importants del país.

—Bé, no n'hi ha per tant —va dir el professor traient-li importància—. Els que poden tenir interès científic els dono al museu de la universitat i només em quedo amb els altres.

En aquell moment es va inclinar sobre la taula i es va dirigir directament a nosaltres.

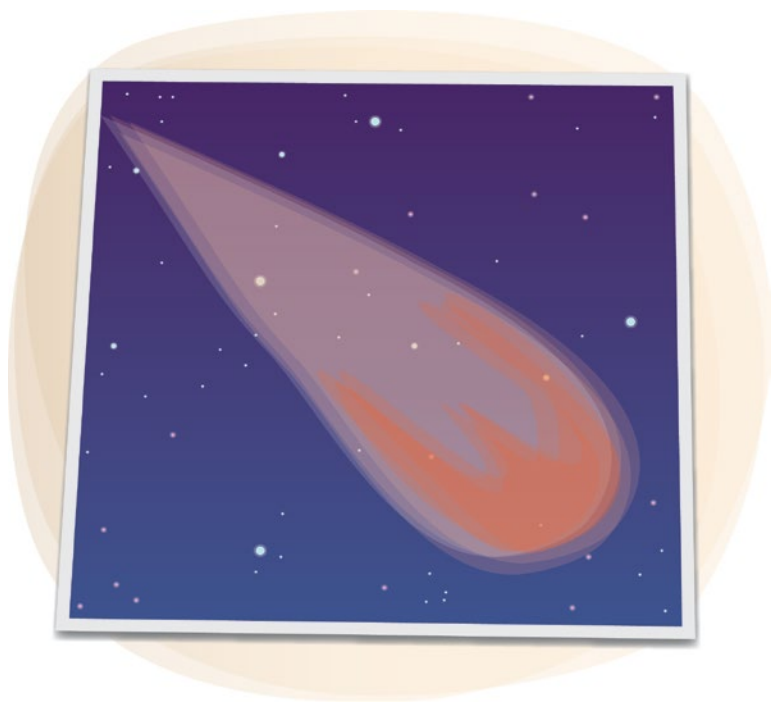
—El vostre pare m'ha dit que sou dos nois molt llestos i segur que ja sabeu el que és un meteorit —va dir mentre assenyalava les fotos de les parets—. Però sabeu per què són tan importants per a la ciència? —va preguntar girant la mirada altre cop cap a nosaltres.

L'Òscar i jo vam fer que no amb el cap, esperant la seva explicació.

—El primer que heu de saber és que a la Terra no queda cap roca original del moment en què es va formar, fa uns 4.500 milions d'anys —va començar.

—Com, que no queden roques? Si la Terra està plena de roques —va dir l'Òscar sense pensar gaire en les seves paraules.

—No he dit que no quedin roques. He dit que no queden roques originals —va apuntar el professor—. Totes les roques terrestres han tingut transformacions, i a través d'aquestes no podem saber com era la matèria original que va formar el nostre planeta o la resta del sistema solar —va continuar.

—I com ho fan llavors per poder saber-ho? —vaig preguntar jo.

—Doncs gràcies al fet que part d'aquesta matèria que va donar origen al Sol i als planetes segueix surant a l'espai tal com era al principi. I de tant en tant, algun tros cau a la terra i ens permet analitzar-lo per saber més sobre els nostres orígens.

El professor va fer una pausa mentre la seva mirada es perdia lluny del despatx. Després va tornar a mirar-nos i recolzant-se a la seva cadira, va concloure:

—Quan trobes un meteorit, gairebé és com tenir un trosset de l'univers original a la mà.

L'Òscar i jo estàvem flipats escoltant-lo. Fins i tot el pare s'havia deixat contagiar pel seu entusiasme.

—Potser heu sentit parlar d'alguns meteorits famosos. Què me'n dieu? Us recordeu d'algun? —va preguntar traient-nos del nostre mutisme.

—El dels dinosaures val? —va dir l'Òscar sense estar gaire segur.

—Resposta encertada! Sens dubte, aquest és el que s'endú el premi a la popularitat —va dir el Sergio somrient—. Se suposa que va caure al golf de Mèxic fa 65 milions d'anys i també se suposa que va causar l'extinció dels dinosaures. Us en sona algun altre?

Amb el cap vam fer que no després de pensar un moment.

—Doncs n'hi ha un altre que també és molt interessant —va explicar—. L'any 1908, a la regió siberiana de Tunguska, va caure un altre meteorit enorme que va provocar una explosió tan gran que va tombar tots els arbres en centenars de quilòmetres a la rodona. Però per a sorpresa dels científics que van anar a estudiar-lo, quan van arribar allà, no van trobar ni cràter ni meteorit. Curiós, oi?

L'Òscar i jo seguíem fascinats.

Escoltant-lo no ens costava gens imaginar-nos a nosaltres mateixos estudiant estranys meteorits en llocs remots.

Ens va deixar somiar una estona més i al final va tornar a prendre la paraula.

—Tot i que, si tinc raó —va dir, mirant-nos—, crec que el que m'explicareu vosaltres serà encara més interessant que tot això. M'equivoco? —va afegir deixant la pregunta a l'aire.

8

UNA ANTIGA FOTOGRAFIA

El meu germà i jo ens vam mirar sense saber gaire bé per on començar.

Potser va ser perquè m'agrada explicar històries o potser va ser pel cop de colze que em va donar l'Òscar, però al final vaig ser jo el que va començar a parlar.

Li vaig tornar a relatar tot l'episodi mentre el meu germà apuntava alguna dada de tant en tant. El pare també escoltava, tot i que estava més atent a les reaccions del Sergio que al nostre relat, que ja coneixia.

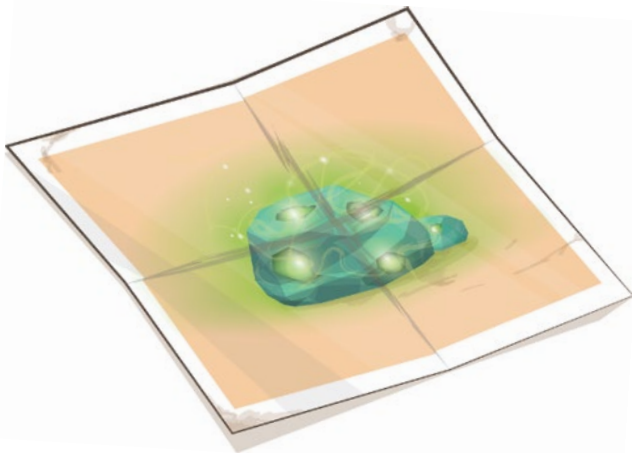
Quan vam arribar a la part en què li vam descriure la roca amb la llum verda palpitant, el professor es va remoure inquiet a la cadira, tot i que va seguir sense dir res.

Li vam explicar també l'explosió lluminosa i com la Sara-Li ens va trobar. I vam acabar la història

explicant-li com en tornar al cràter, la pedra ja no hi era i al seu lloc només hi quedaven petits fragments.

En esmentar els fragments, vaig recordar que abans de sortir de casa havia imprès en un full la foto que vaig fer de la roca.

La vaig treure una mica arrugada de la butxaca de darrere dels pantalons, la vaig desdoblegar i la vaig deixar a la taula davant del professor.

—Vau fer una foto? —va preguntar sorprès mentre s'inclinava a sobre la imatge—. El vostre pare no m'ho va dir —va afegir emocionat.

Va agafar el full i, posant-se unes ulleres que segons abans li penjaven sobre el pit, la va mirar amb atenció.

A l'instant, la seva cara va canviar. Sense cap explicació, es va aixecar de la cadira molt esverat i es va dirigir a una de les prestatgeries plenes de llibres que hi havia en un lateral del despatx.

Ignorant-nos com si no hi fóssim, va repassar durant una estona els llocs fins que va trobar el que buscava. Va treure de la prestatgeria un llibre amb un aspecte bastant antic i el va portar a la taula.

El va obrir i va passejar el dit per sobre de l'índex buscant alguna cosa. Quan la va trobar, va anar a la pàgina i ens la va posar davant.

La pàgina mostrava una foto antiga en blanc i negre on es veia un petit cràter amb una roca al fons.

—Ostres! És clavada a la nostra pedra però una mica més grossa! —vaig exclamar sobresaltat.

—Aquest meteorit el van trobar uns caçadors fa més de 50 anys a la regió russa d'Evenkia, a Sibèria.

El professor parlava de memòria, sense necessitat de llegir el peu de foto.

—Però el més curiós —va prosseguir— és que quan al cap d'un temps els geòlegs russos hi van arribar per estudiar la roca, tota la vegetació de la zona havia crescut desmesuradament, però la pedra ja no hi era i al fons del cràter només hi quedava un petit munt de sorra i pols. Ningú no va poder estudiar-la mai. Amb el temps, el tema es va oblidar

i l'única cosa que va quedar va ser la petita ressenya que heu vist en aquest vell llibre rus de la història dels meteorits.

—I què hi té a veure, això, amb la nostra pedra?
—va preguntar l'Òscar.

—Doncs perquè després d'allò mai no havia tornat a sentir res de semblant —va dir fent una pausa—. No, mai... fins avui —va concloure emocionat.

Els tres ens vam quedar en silenci, paint les paraules del professor fins que l'Òscar es va aixecar de la cadira i es va girar cap al pare.

—Pare! Tu vas guardar un tros dels que van quedar al fons del cràter!

—És veritat! —vaig confirmar jo.

I totes les nostres mirades es van girar cap a ell, que es va posar vermell com un col·legial.

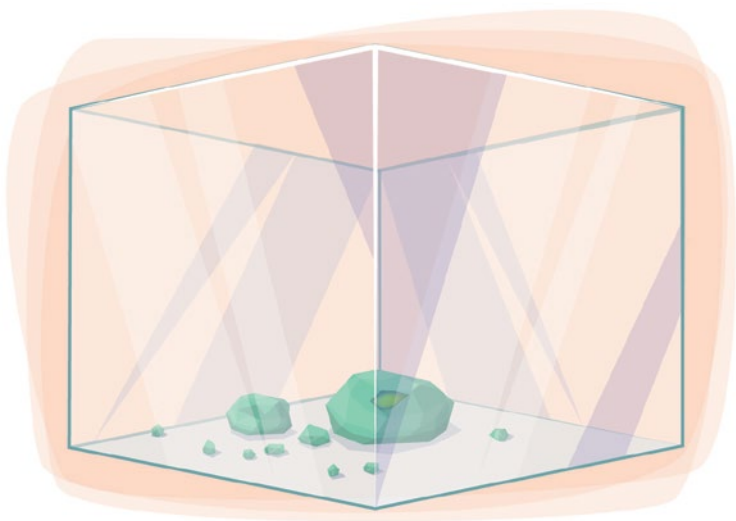
—D'acord, entesos! Encara sort que m'ho heu recordat —va dir una mica avergonyit—. El vaig guardar a la butxaca abans de sortir de casa per portar-lo i amb l'emoció, gairebé me'n descuido —va dir mirant al professor mentre rebuscava als seus pantalons.

—Aquí el tenim! —va afegir, deixant sobre les mans del Sergio una bossa de plàstic amb una pedra dins.

—T'has adonat que pesa molt per a la grandària que té? — va preguntar el professor mentre aguantava la bosseta a la mà, sospesant-la.

—Sí! —va respondre el pare content—. Encara recordo algunes de les coses que em vas ensenyar sobre meteorits. A casa fins i tot vaig provar de veure si un imant s'hi quedava enganxat. I quan vam ser allà, vaig anar amb compte d'anotar la posició GPS —va dir satisfet.

El professor va semblar que no escoltava la resposta del pare i completament absort, va agafar el

contingut de la bossa i el va col·locar en una petita capsa de plàstic transparent que havia tret d'un dels seus calaixos.

Del mateix calaix també va treure una lupa enorme i agafant-la amb la mà, es va acostar a la pedra i la va observar amb atenció.

—És increïble! Pot ser que l'hàgim trobat! —va dir parlant per a si mateix, sense apartar la mirada de la caixa.

Va estar un parell de minuts més estudiant el fragment des de tots els angles fins que, per fi, el va deixar sobre la taula, es va recolzar a la cadira i ens va mirar dient:

—Vull veure el lloc com més aviat millor! Quan m'hi podeu portar?

9

UN NOU AMIC

Era dissabte al matí i al costat del pare i el professor Antonov viatjàvem cap al llac dels Ossos on pocs minuts després arribaríem.

Vam deixar el cotxe del Sergio a la clariana on la setmana anterior havíem muntat el campament i vam començar la marxa seguint els mateixos passos de la nostra anterior excursió.

Al principi vam pensar que el professor no podria anar al nostre ritme, però de seguida vam veure que estava en forma i ens seguia sense cap dificultat.

Al cap d'una hora havíem arribat al lloc on vam estar menjant els entrepans i des d'allà vam començar la cerca de debò.

Vam ser una mica il·lusos en pensar que no tindríem cap problema per localitzar el lloc. A mesura que ens acostàvem a la zona on pensàvem que havia

de ser el meteorit, la vegetació s'anava tornant més espessa i se'ns feia força difícil avançar.

Després d'una estona fent tombs el professor es va adonar que caminàvem una mica despistats i va treure el GPS.

Fent servir les coordenades que li havia donat el pare, en cinc minuts ens vam topar amb la rasa i, seguint-la, de seguida vam arribar al cràter.

Quan vam treure el cap pel marge, la desolació va ser general en comprovar que ja ni tan sols quedaven fragments.

Al fons del cràter només hi apareixien dipositades les restes d'un munt de pols que el vent no havia aconseguit fer volar.

Tot i que no va dir res, el professor va ser el més afectat i la desil·lusió podia llegir-se-li clarament a la cara. Malgrat això, va baixar fins al fons en silenci, va agafar un pessic de la pols que quedava i la va guardar en una ampolleta.

Després, mentre pujava de tornada pel pendent, va donar un cop d'ull al voltant i ens va preguntar:

—Corregiu-me si vaig errat, però la setmana passada tota aquesta vegetació no era així, oi?

—No —va dir l'Òscar—. És com si haguessin tirat una substància vegetal per fer créixer els cabells —va afegir obrint els braços.

—Sí —va dir el Sergio somrient—. Aquesta no és la grandària habitual per a aquestes plantes. Tota la vegetació propera al cràter ha crescut sense control —va explicar assenyalant-les.

—I tot això és pel nostre meteorit? —vaig preguntar mirant al voltant.

—Doncs crec que sí! Fixeu-vos en els arbres! —va dir fent un gest perquè ens acostéssim on era ell—. La molsa i els líquens solen créixer a la cara nord perquè sempre és més freda i humida, però ara han crescut molt més a la part dels arbres que mira cap al cràter.

L'Òscar i jo vam recórrer els troncs propers per corroborar la teoria del professor.

—Sembla que quan la roca explota, fa créixer les plantes al voltant, però alhora es desfà —va afegir contrariat.

—Sí. L'efecte a la vegetació és clar —va dir el pare—. El que no sabem és si també afecta els animals.

—O els animals... humans —va afegir el professor, mirant-nos de reüll durant un instant.

—Bé, almenys tenim el fragment del despatx perquè puguis analitzar-lo —va concloure el pare.

—Sí, dilluns tornen de vacances els del laboratori i els el portaré. A veure què hi trobem —va dir el Sergio—. Bé, nois! Crec que aquí ja no tenim res a fer. Àlex, si us plau, ajuda'm a prendre unes mostres de plantes i ens n'anem —va afegir mentre s'acostava a uns matolls enormes.

De sobte, entre els arbustos va sortir un petit animal que, en dos salts, va grimpar fins al cap del professor. El pobre Sergio va fer un gran salt cap enrere, espantat.

El nostre petit amic era un esquirolo vermell que es movia nerviós sobre els pocs cabells del professor.

El Sergio va començar a sacsejar el cap frenèticament i el pobre animaló no va tenir més remei que escapar d'allà i caure entre nosaltres.

Va córrer bojament d'un lloc a l'altre fins que es va aturar als peus de l'Òscar, que lluny d'espantar-se, es va quedar mirant-lo amb tendresa. Després es va ajupir i li va allargar la mà.

Al meu germà li encantaven els animals i, a més, tenia un talent natural per tractar amb ells.

L'esquirol li va pujar al palmell d'un salt i, mentre l'Òscar es posava dret, els dos es van mirar.

Per un segon em va semblar veure-li una lluentor especial als petits ulls, però només va ser un moment perquè, d'un altre salt, es va col·locar a l'espatlla del meu germà i des d'allà, arrau-

lit, ens va observar a tots.

—Crec que vol venir amb nosaltres! —va dir l'Òscar acariciant-lo—. Pare, podem quedar-nos-el, si us plau? Si us plaaau! Prometo que jo me n'encarregaré.

En aquell moment et juro que l'esquirol va inclinar el cap i va mirar el

pare. Semblava estar esperant una resposta. Un segon després va baixar de l'espatlla de l'Òscar i aprofitant que la motxilla del pare estava oberta, s'hi va ficar com donant el tema per tancat.

—Ostres! Heu vist això? Aquest esquirol és superintel·ligent! Com jo! —va dir l'Òscar convençut—. I a més és ràpid com un llamp. Crec que li diré *Flash!*

10 VEUS AL CAP

Tots vam riure de l'ocurrència del meu germà i fins i tot l'esquirol va treure el petit cap per veure què passava.

El nom de Flash li esqueia força.

Recordes que ja t'havia explicat que ens encanten les pel·lícules de superherois? Doncs això! Així que no t'estranyi que l'Òscar triés aquest nom perquè en aquell moment, el Flash era el seu superheroi preferit.

Sense res més a fer per allà, ens vam posar en marxa cap al cotxe i durant el camí de tornada, el Flash va fer honor al seu nom i no va parar quiet ni un moment, corrent i saltant entre la motxilla del pare i l'espatlla i el cap del meu germà, que gaudia orgullós del seu nou amic.

Jo pensava que a la mare no li faria gaire gràcia aquest augment de la família, però també estava

segur que quan el Flash la mirés amb els seus ulls brillants, es quedaria segur a casa.

Amb l'entreteniment que vam tenir durant tota la caminada, l'Òscar i jo vam arribar fins al cotxe gairebé sense adonar-nos, però quan vam parar ens va caure al damunt tot el cansament de cop. Per al Sergio també havia estat un esforç considerable i, tot i que intentava dissimular-ho, se'l veia cansat.

El pare es va oferir a conduir durant el viatge de tornada i, crec que més per no adormir-se que per una altra cosa, va animar el Sergio a parlar-nos de les seves aventures buscant meteorits.

No va caldre insistir-li gaire perquè, malgrat el cansament que tenia, era evident que li encantava parlar d'això:

—Sabeu on és més fàcil trobar un meteorit? —ens va preguntar girant el cap, cap al seient del darrere.

—En un museu de meteorits? —va respondre l'Òscar amb la seva habitual ingenuïtat per a aquestes coses.

L'ocurrència del meu germà va fer gràcia al professor, que va deixar anar una riallada abans de continuar.

—D'acord! Aquest és el millor lloc, però quin seria el millor després d'aquest? —va insistir el professor.

Ens vam arronsar d'espatlles mentre esperàvem la resposta.

—El millor lloc per trobar meteorits és un desert. Sobretot, un desert pla i de terra clara, perquè és molt més fàcil localitzar-los a simple vista i la sequedat de l'ambient els conserva en perfecte estat —va explicar.

—Però un desert és enorme. Podries estar mesos caminant sense ensopegar-te amb res —vaig dir jo—. Com fas per trobar la pedra en un territori tan gran?

—Bé. De vegades és qüestió de sort, però si el meteorit és prou gros, la NASA sol reportar posicions estimades de caiguda i així pots anar directe a la zona que t'interessa —va respondre el Sergio—. Fa un parell d'anys vaig estar un mes al desert d'Atacama, a Xile, i amb un amic xilè que té un museu de

meteorits a San Pedro de Atacama vam aconseguir trobar cinc exemplars nous, un de gairebé dos quilos de pes.

—Un exemplar de dos quilos ja és un gran trofeu, nois —va apuntar el pare.

—Quan t’hi acostes i l’aguantes amb la mà, la sensació és indescriptible —va dir el Sergio rememorant el seu viatge—. Si tanques els ulls, pots sentir la força primitiva que palpita dins seu.

Tots escoltàvem el professor extasiats, gaudint de les seves històries i imaginant aventures. Fins i tot el Flash s’havia quedat assegut a les cames de l’Òscar, molt atent a les paraules del professor, que seguia parlant al seient del davant.

De sobte, la veu de l’Òscar va interrompre les meves fantasies:

—Jo, de gran, també seré caçador de meteorits —vaig sentir que deia mentre em girava cap a ell.

Però ell no m’estava mirant. Ni tan sols estava mirant el professor o el pare. Estava mirant per la finestra, submergit en els seus pensaments i semblava que no havia dit res.

El Flash, que s’havia col·locat entre els dos, el mirava com si també l’hagués sentit, però ni el pare ni el professor es van girar ni van fer cap comentari. Déu meu! L’Òscar de debò no havia dit res?

I llavors, per què sentia la seva veu?
Què m'estava passant?
El meteorit m'havia fos la closca?

CAÇANT ESTELS FUGAÇOS

Tornava a ser dilluns. El cap de setmana havia passat i el Flash s'havia integrat sense problemes a la família. Corria amunt i avall per la casa com si sempre hi hagués viscut i es dedicava a seguir l'Òscar a qualsevol lloc que anés.

La Sara-Li i la Maxi es van encapritxar moltíssim amb ell quan el van veure i la mare, tot i que es va fer una mica la dura al principi, de seguida va buscar uns cacauets perquè se'ls mengés.

El Flash tenia alguna cosa especial.

Malgrat la companyia del nostre nou amic, jo havia passat el cap de setmana preocupat per les veus al cap. Per sort, no havien tornat a aparèixer.

Al migdia el professor Antonov ens va donar una alegria quan va trucar al pare per demanar-li que

passéssim pel seu despatx. Segons el pare, havia dit que tenia novetats que ens interessarien.

Aquella tarda vam tornar a seguir el pare pels passadissos de la universitat. El Flash havia vingut amb nosaltres i des de l'espatlla de l'Òscar contemplava els estudiants, que el miraven al·lucïnats.

Almenys aquesta vegada coneixíem el camí.

Quan vam arribar al despatx del professor, la porta estava entreoberta, de manera que la vam empènyer una mica i vam treure el cap per l'espai.

La petita habitació de l'altre dia plena de gom a gom de fotos i llibres ara també estava tan plena de plantes que semblava una selva verge.

Ens vam obrir pas entre l'embolic de tiges i fulles i a l'altre costat, segut en una cadira, un professor Antonov tranquil com si allò fos el més normal del món ens va saludar amb el seu habitual somriure d'orella a orella.

—Hola, nois! Passeu, passeu... Si podeu, és clar —va dir rient de la seva pròpia broma.

Apartant branques de tot arreu, vam seure com vam poder i el vam mirar esperant una explicació.

El professor va mirar una capseta de plàstic transparent que era damunt de la taula.

—Això és el que queda de la vostra pedra —va dir assenyalant la capseta.

L'Òscar i jo ens vam inclinar per observar-la des de sobre i l'única cosa que en vam poder veure va ser un petit grapat de sorra al fons.

—Sembla que aquesta roca té dues manies: fer créixer les plantes i desaparèixer! —va dir fent broma el professor—. Quan he tret la caixa aquest matí per portar-la al laboratori, estava així. Crec que una

altra vegada ens quedarem sense analitzar-la. Tot i que en realitat no us he cridat per a això.

El professor va rebuscar alguna cosa en el desga-vell de la seva taula i el Flash va aprofitar la pausa per canviar de posició i enfilarse al cap del meu germà.

—La bona notícia —va continuar el Sergio llegint el full que havia trobat— és que ja tinc els resultats de les anàlisis de les plantes que vam portar del bosc i també de les que m'he trobat aquí aquest matí i cap té rastres de radiació o alteracions genètiques —va explicar.

—O sigui, que no ens convertirem en un munt de baves verdes? —va preguntar l'Òscar com si la notícia l'hagués desil·lusionat.

—Doncs ja em sap greu decebre't, però crec que, de moment, seguireu amb la vostra forma humana —va respondre el Sergio somrient—. No sabem el que fa aquesta energia, però no sembla perjudicial. Podeu quedar-vos tranquils. A més, ara que tinc la meva pròpia selva al despatx, seguiré la recerca. Si trobo res important, us ho explicaré.

En aquell moment vaig estar a punt de parlar-li sobre les veus que sentia al cap, però al final vaig callar perquè, després de dos dies, ni tan sols estava segur que hagués passat en realitat.

—Espereu-vos! Encara tinc una altra bona notícia que crec que us agradarà als tres..., bé, als quatre — va dir mentre mirava el Flash i tornava a rebuscar alguna cosa entre les muntanyes de papers de la taula.

Per fi ho va trobar i ens ho va posar davant. Era un cartell d'una excursió per al cap de setmana.

—Dissabte, aprofitant que diuen que farà bo i no hi ha lluna, el club organitza un baptisme astronòmic. És una sortida per caçar estels fugaços i aprendre a localitzar les constel·lacions més importants. També portarem uns quants telescopis i us ensenyarem a fer-los servir —ens va explicar—. He suposat que us podria interessar.

I tant que ens interessava! L'Òscar i jo ens vam girar cap al pare esperant que digués que sí.

—A mi m'encantaria anar-hi —va dir el pare—, però aquest dissabte la mare i jo tenim un sopar.

L'Òscar i jo ens vam desinflar sobre les cadires. Aquell pla havia sonat tan fantàstic!

—Però hi podeu anar vosaltres si voleu, perquè la Sara-Li es quedarà a casa de la tieta Laura i no heu de quedar-vos amb ella —va afegir el nostre pare somrient.

—Viscaaaaa! —vam cridar alhora.

—Doncs no se'n parli més! —va dir el professor content—. Passem a buscar-vos dissabte a la tarda amb la furgoneta del club —va sentenciar recolzant-se a la cadira i apartant una branca que li havia caigut al cap.

Ufff! Que lents que passen els dies quan esperes alguna cosa que et fa il·lusió, oi?

Però, per fi, va arribar dissabte, i la furgoneta amb el Sergio al volant va passar a buscar-nos.

En poc més d'una hora érem a la clariana que feia servir el club per a les acampades.

Quan el sol es va pondre rere els turons que envoltaven la ciutat, el nostre campament d'observació nocturna ja estava preparat.

Mentre esperàvem que els últims moments de claror desapareguessin en l'horitzó, el professor ens va assenyalar alguns punts lluminosos que ja començaven a aparèixer.

El Flash havia vingut amb nosaltres i assistia a l'espectacle sense parar quiet ni un moment.

Quan la foscor va cobrir del tot el cel, vam poder localitzar la constel·lació de l'Ossa Major, que era l'única que ens sonava.

El Sergio ens va ensenyar també a trobar l'Ossa Menor de la qual formava part l'estrella Polar, que indicava el nord.

També vam veure Cassiopea, Orió i algunes més.

Vam estar una bona estona entretinguts, amb el professor ensenyant-nos a mirar el firmament, fins que un dels nostres companys va veure el primer estel fugaç de la nit.

Ens vam girar en la direcció que assenyalava just a temps per veure'l desaparèixer.

—Bé, nois —va dir el professor—. Comença el ball. Posem-nos a caçar estels fugaços. I si en veieu un de gros, recordeu de demanar un desig —va dir fent-nos l'ullet—. No se sap mai...

La nit va seguir avançant i els estels fugaços van anar apareixent cada vegada amb més freqüència fins que, en un moment en què l'Òscar i jo estàvem mirant cap al mateix lloc, una bola brillant de llum va travessar la foscor davant nostre. Va ser tan grossa que va durar uns quants segons i va deixar un solc visible per a tots.

Llavors, ens vam recordar de les paraules del professor, vam tancar els ulls alhora i vam pronunciar el nostre desig.

En aquell mateix instant, la veu de l'Òscar em va tornar a venir al cap i quan vaig obrir els ulls, em vaig trobar amb els seus, oberts de bat a bat, mirant-me.

I aquesta vegada, no en vaig tenir cap dubte.

QUÈ ENS ESTÀ PASSANT?

—Què ha estat, això? —va preguntar l'Òscar en murmuris, mentre m'agafava del braç.

—Doncs un estel fugaç —vaig dir fingint tranquil·litat, per assegurar-me que havia sentit el mateix que jo.

—Això no! Em refereixo a la veu —va afegir nerviós—. He sentit la teva veu dins del cap!

El Flash havia saltat a terra i els seus ulls brillants s'alternaven de l'un a l'altre a mesura que anàvem parlant.

—O sigui, que és cert! —vaig dir satisfet—. Jo fa dies que sento la teva, però fins avui pensava que m'estava tornant boig!

Llavors, es va quedar un moment pensant i la cara li va canviar de la sorpresa a la burla.

—De debò has demanat la pau mundial? —va preguntar abaixant la veu com si allò fos una cosa vergonyosa—. I a això, com s'hi juga? —va afegir amb ironia.

—Doncs apa que tu! —li vaig dir, una mica ofès—. Pots demanar el que vulguis i només se t'acut demanar la col·lecció completa de Lego Technic?

—Bé... Almenys, amb el que jo he desitjat et pots divertir —va afegir convençut.

Sense fer-li gaire cas, em vaig quedar pensant un moment.

—T'adones del que vol dir això? —li vaig preguntar sacsejant-lo per les espatlles.

—I tant! Que has perdut una oportunitat única per demanar un robot Mindstorm —va respondre sense immutar-se.

L'Òscar tenia un impuls irrefrenable de dir ximpleries en els moments més inoportuns, de manera que el vaig ignorar.

—Vol dir que ens hem dit coses amb el pensament, sense necessitat de parlar —vaig exclamar mentre em tocava el cap amb el dit—. El meteorit ens va fer alguna cosa i ara som telèpates.

—Telèpates? Com, que telèpates? Telèpata ho seràs tu, eh?

—Xxxt, calla! Deixa'm pensar... —vaig dir tapant-li la boca—. Ja ho sé! El primer que farem és assegurar-nos-en —vaig continuar—. Em concentraré en un número qualsevol i a veure si el sento al cap. D'acord?

Vaig tancar els ulls i em vaig concentrar uns segons. Quan els vaig obrir, l'Òscar m'estava mirant estufat com un paó.

—Has pensat el 93! —va dir satisfet.

—Ostres, nano! Això funciona —li vaig confirmar.

—Ho he sentit superclar —va exclamar ell—.

Quina passada! Això és la canya!

—D'acord, d'acord, calma! Ara et toca a tu —li vaig dir—. Pensa un número.

L'Òscar va tancar els ulls i es va concentrar mentre en aquell mateix instant un nom i una imatge em van aparèixer nítidament al cap.

—Trampós! No has pensat un número! —vaig protestar—. Has pensat en la Sònia.

La Sònia era la nostra millor amiga, tot i que ara estava passant uns dies a casa dels seus avis.

—Visca, visca i visca! Això funciona de debò! —va dir l'Òscar movent-se nerviós—. Som «telèpotes»! —em va murmurar mentre es posava a saltar i ballar al meu voltant i després m'abraçava.

—No siguis ruc. Es diu telèpates —el vaig corregir, traient-me'l de sobre—. I el més increïble és que no només funciona amb paraules. També funciona amb imatges —vaig afegir.

—Quina flipada, això és «fantastinant»! —va dir l'Òscar entusiasmada.

Aquest era el meu germà! Ja t'hi aniràs acostumant; entre altres rareses, de vegades quan s'emociona li agafa per inventar-se paraules.

Una mania com una altra qualsevol, ves quina cosa!

Nous estels fugaços van caure davant nostre, però l'Òscar seguia a la seva.

— T'has adonat que podem xivar-nos les respostes en els exàmens? —va dir sense sentir-se mínimament culpable.

Ja veus! Quan et deia que el meu germà era increïble, no t'estava mentint! Acabàvem de descobrir que teníem telepatia i el primer que pensava era a copiar en els exàmens. No m'ho podia creure! Bé..., en realitat, sí.

—Però tu estàs malament del cap o què? —li vaig cridar mentre l'empenyia a un costat—. Amb mi no hi comptis, per a això, nano!

Estàvem tan absorts amb la nostra conversa que no vam sentir el professor acostar-se per darrere. Quan vam sentir la seva veu a l'esquena, ens va espantar de manera terrible. Fins i tot el Flash va fer un bot enorme i es va enfil·lar al cap de l'Òscar.

—Hola, nois! Tot bé, per aquí? —va preguntar sense esperar resposta—. Fa una estona que us observo i diria que heu descobert alguna cosa important.

L'Òscar i jo ens vam mirar sense dir res.

—Potser aquest meteorit va fer una mica més que fer-vos volar fora del cràter. Oi? —va preguntar mentre ens mirava i somreia misteriós.

Imagino que la nostra cara de sorpresa li va donar la resposta que esperava perquè, sense més paraules, ens va envoltar per les espatlles, i apartant-nos una mica de la resta del grup, ens va dir:

—Veni! Vull explicar-vos una vella història.

13

UNA VELLA HISTÒRIA RUSSA

Mentre els nostres companys seguien caçant estels fugaços, el professor ens va conduir a un petit promontori on es va asseure a terra i, amb un gest, ens va convidar a fer el mateix davant d'ell.

—No us he explicat abans aquesta història perquè no sabia com us afectaria el meteorit, però crec que ara és un bon moment.

Va tancar els ulls durant uns segons com buscant les paraules i va començar a parlar:

—Quan el meu germà i jo teníem més o menys la vostra edat, ens va passar una cosa. Vivíem en un petit poble al districte rus d'Evenkia. De vegades acompanyàvem el pare i l'oncle en les seves sortides de caça, i un d'aquells dies...

El professor va agafar aire. L'Òscar i jo podíem sentir l'emoció en les seves paraules.

—Recordo que un matí ja feia dues o tres hores que caminàvem quan una enorme bola de foc va travessar el cel sobre nostre. La vam seguir amb la mirada fins que es va estavellar un parell de quilòmetres al nord.

»Al principi, el pare i l'oncle no volien ni sentir parlar d'anar a buscar allò, però el meu germà i jo vam insistir tant que al final van cedir. Eren bons rastrejadors i coneixien la zona, de manera que ho vam trobar de seguida.

»Quan vam treure el cap al cràter, vam poder veure al fons una pedra envoltada de llum verda. En aquells temps ja hi havia càmeres de fotos i el pare en solia portar una quan sortíem a caçar, perquè també li agradava fotografiar animals. Recordo que va treure la càmera, es va ajupir sobre el marge i va disparar.

—Vosaltres també vau fer una foto? —vaig preguntar jo, sorprès.

—Sí. La foto del meteorit rus que vau veure al llibre del despatx és la que va fer el pare aquell dia —va aclarir—. Només vam estar el temps necessari per fer la foto, perquè de seguida el pare i l'oncle van començar a sentir-se nerviosos i ens van obligar a deixar el lloc mentre ens feien prometre que no tornàriem per allà mai més.

—I ho vau complir? —va preguntar l'Òscar.

El professor va apuntar un mig somriure a la foscor.

—Bé..., el meu germà estava disposat a mantenir la promesa perquè el meteorit l'havia espantat, però jo no podia treure'm del cap aquella llum que

palpitava i vaig aconseguir convèncer-lo per tornar l'endemà.

»Vam pensar que seria més fàcil, però ens va costar

trobar-lo. Quan ho vam aconseguir, la roca seguia allà, palpitant amb aquesta resplendor verda que ens hipnotitzava.

»Ens hi vam acostar de mica en mica fins que vam ser gairebé al costat i, en el moment que més confiats estàvem, una fegonada verda ens va llançar volant. No sabem quant de temps va passar, però quan ens vam despertar, ens trobàvem marejats i adolorits. Vam aconseguir tornar a acostar-nos al cràter, però la roca havia desaparegut i només quedaven petits fragments al fons.

—Això és ben bé el que ens va passar a nosaltres!
—vaig dir jo emocionat.

—Sí! Per això, quan m'ho va explicar l'altre dia al despatx, no m'ho podia creure.

Va fer una pausa per reprendre el fil.

—Després de l'explosió vam tornar com vam poder al poble i no vam dir res a casa per por de la reacció del pare. Però al cap de pocs dies vam començar

a sentir les veus de l'altre al cap cada vegada més sovint, fins que ens vam adonar que podíem comunicar-nos amb el pensament.

»El meu germà es va espantar molt i em va fer jurar que no ho explicaria a ningú, perquè tenia por que ens tractessin com a éssers d'un altre planeta.

»Però, amb el temps, es va anar acostumant i vam aprendre a controlar-ho. Fins i tot li vam posar un nom, li diem «projectar». Des de llavors ha plogut molt, però mai no li havíem explicat aquesta història a ningú... fins avui.

»Per cert, li he «projectat» al meu germà sobre vosaltres i us envia salutacions des de Krasnoiarsk —va dir somrient.

Els tres ens vam quedar allà, asseguts en silenci. Vam tardar una mica a reaccionar i el Sergio va esperar amb paciència, comprenent el que sentíem en aquell moment.

—El que us va fer el meteorit al teu germà i a tu... —vaig començar jo, vacil·lant—. Bé..., sembla que és el que ens passa a nosaltres i...

—Som telèpates! —va dir l'Òscar interrompent-me i presumint de la nova parauleta que havia après.

—Nois —va prosseguir el professor mentre s'inclinava cap a nosaltres—, el que us passa no és ni

dolent ni perillós. Aquesta pedra us ha donat un do especial, i quan apreneu a fer-lo servir bé podreu ajudar molta gent.

El professor va deixar passar uns segons perquè la idea se'ns fiqués al cap.

—A més, qui sap? —va dir abaixant una mica la veu—. Potser en el futur descobriu alguna altra sorpresa relacionada amb el meteorit, tot i que això ja ho haureu d'esbrinar vosaltres mateixos.

»I ara, què us sembla si seguim veient estels? Crec que ja són massa emocions per a una nit i aquí hem vingut a mirar el cel, oi? —va dir mentre s'aixecava i desentumia les cames.

Els tres junts vam tornar amb la resta del grup.

—Per cert, m'ha semblat sentir alguna cosa quan m'acostava a vosaltres abans —va dir el Sergio situant-se enmig dels dos—. Jo no ho explicaré a ningú, però res de fer trampes als exàmens, eh? —va afegir mentre donava un copet a l'espatlla a l'Òscar, que va abaixar el cap, avergonyit.

14

UNA ALTRA EXPLOSIÓ

La resta de la nit la vam passar genial, gaudint d'un munt d'estels fugaços que no van parar de caure.

Ens vam inventar un joc en el qual cada vegada que queia un estel gros, havíem de pensar un desig i «projectar-lo», i l'altre havia de dir-lo per anar entrenant la nostra nova capacitat. Com més jugàvem, més estranys i divertits eren els desitjos i més ens partíem de riure.

El professor i els altres companys ens van tractar de meravella i quan, al cap d'unes hores, els estels es van cansar de caure, vam acabar tots al voltant d'un foc explicant tota mena d'històries i prenent una xocolata calenta que ens va anar fenomenal.

Al meu germà se li va acudir fer que la tastés una mica el Flash i li va encantar, però ell, que ja era nerviós per si mateix, quan la va tastar, li va agafar

una pujada d'energia que va estar mitja hora corrent i saltant sense parar entre la gent del grup, que s'ho va passar genial amb ell.

Al final tots vam caure rendits als sacs de dormir. Fins i tot el Flash, que quan li va passar la pujada d'energia es va quedar adormidet en un llit que li va preparar l'Òscar amb un folre polar.

L'endemà ens vam llevar tard i després d'un bon esmorzar amb la xocolata que havia sobrat, vam desmuntar el campament i la furgoneta del club ens va deixar a casa poc abans del migdia.

El dinar va ser avorrit.

Els pares havien matinat i nosaltres també, i els intents de la Sara-Li per animar la família no van acabar de funcionar. Ni tan sols els salts i curses del Flash van aconseguir animar-nos.

Tots necessitàvem una bona migdiada.

Vam acabar de seguida i cadascun de nosaltres se'n va anar a la seva habitació, però malgrat que estàvem cansats, no vam aconseguir dormir.

Havien estat moltes emocions i descobriments i encara havíem d'assimilar la nostra nova situació.

Els dos estàvem estirats panxa enlaire al llit amb un munt de pensaments donant voltes al cap.

I el Flash tampoc és que ajudés gaire movent-se per tota l'habitació i saltant d'un lloc a l'altre.

—Txano! —va murmurar l'Òscar al cap d'una estona.

Em vaig girar cap a ell sense respondre-li.

—T'adones que som una cosa semblant als X-Men? —va dir mirant-me.

Em va fer gràcia la seva ocurrència i vaig haver de reconèixer que tenia raó.

—També estava pensant en el que ens va dir el professor d'ajudar la gent —va continuar—. Com creus tu que podríem fer-ho? Només ens diem coses amb la ment. Això no són poders de debò com ser superforts o superràpids...

—No en tinc ni idea —vaig respondre tornant-me a girar cap al sostre—. Crec que el primer és aprendre a fer-ho servir bé i després ja veurem...

Em sembla que no el vaig deixar gaire tranquil amb la meva resposta perquè al cap d'un parell de minuts va tornar a l'atac:

—Txano! —va murmurar una mica més fort.

—Quèèè?, pesat! —vaig contestar amb desgana.

—Crec que tinc una mica de por —va confessar—. M'espanta pensar que un dia, el poder desaparegui i...

No va poder acabar la frase perquè el Flash va fer un dels seus salts i se li va posar sobre el cap. Es va quedar allà, estirat, mirant fixament cap a la porta com si hagués sentit alguna cosa.

Un segon després va fer un altre bot i va sortir disparat de l'habitació sense que poguéssim veure on anava.

No vam tenir temps ni de pensar a seguir-lo, perquè just en aquell moment una fegonada verda va travessar el passadís des de l'habitació de la nostra

germana i ens va fer saltar del llit.

Els pares tenien la porta tancada i devien estar dormint de debò perquè no van donar senyals de vida.

L'habitació de la Sara-Li era davant de la nostra i en dos bots ens hi vam plantar. Quan vam treure el cap per la porta, el Flash

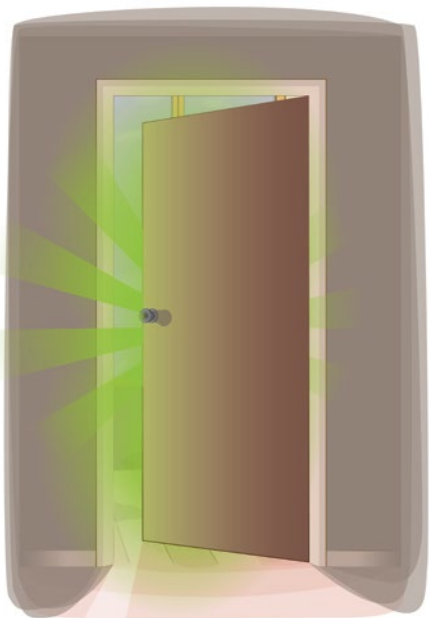
va saltar cap a nosaltres amb l'ensurt encara als ulls i es va enfilar a l'espatlla de l'Òscar.

El primer cop d'ull al dormitori ens va espantar.

La Sara-Li estava atordida i tirada a terra, i la Maxi s'arraulia al seu costat, tremolosa i amb la cua entre les cames.

—Què ha passat? —vam preguntar mentre l'ajudàvem a seure.

—No n'estic segura —va dir encara una mica atordida—. En pujar a l'habitació he recordat que, quan el pare va sortir del cràter, jo també vaig agafar

una de les pedres abans de seguir-lo i me la vaig deixar a la butxaca dels pantalons. L'he buscada per donar-vos una sorpresa i l'he deixada damunt de la

tauleta. Després m'he estirat a fer la migdiada. Imagino que m'he quedat adormida —va dir sacsejant una mica el cap per aclarir les idees—. Llavors, he sentit com una explosió, però sense soroll i, de sobte, era a terra. Després..., després heu entrat vosaltres.

L'Òscar i jo vam mirar cap a la tauleta, però com ja sospitàvem, allà no hi havia cap pedra i un petit grapat de sorra n'ocupava el lloc.

En aquest moment la mirada de la Maxi es va clavar en nosaltres i el Flash va saltar de l'espatlla i es va posar al seu costat. De sobte, dues veus estranyes que no eren la de l'Òscar em van ressonar al cap.

No podia ser! Em vaig girar cap al meu germà i la seva cara de desconcert em va confirmar que ell també les havia sentides.

—Déu meu! Maxi! Flash! Vosaltres també? —vaig deixar anar sense adonar-me que la Sara-Li era davant.

15 DOS TELÈPATES MÉS?

—Els també què? Què passa amb la Maxi i amb el Flash? —va preguntar la Sara-Li, espavilada per la curiositat.

L'Òscar em va donar un cop de colze per haver xerrat massa, però això només va aconseguir que la nostra germana es posés en guàrdia i insistís encara més.

—Què està passant aquí? —va dir plegant els braços—. O m'ho expliqueu ara mateix, o m'ho explicareu a la nit tot sopant amb els pares davant!

L'Òscar i jo ens vam mirar indecisos. La nostra germana sí que sabia com pressionar. Vam dubtar uns segons, tot i que sabíem que era inútil.

—T'ho expliquem si ens jures que ho mantindràs en secret. El pare i la mare no ho poden saber —vaig dir mirant-la als ulls—. Almenys fins que nosaltres els ho diguem.

Ella va assentir i l'Òscar va sortir al passadís a veure si hi havia cap senyal dels pares.

—Segueixen dormint —va dir entrant un altre cop a l'habitació i tancant la porta rere seu.

Els tres vam seure a terra i la Maxi i el Flash es van col·locar entre nosaltres mentre jo començava a parlar:

—Veuràs..., després de l'explosió del meteorit al bosc, vaig començar a sentir la veu de l'Òscar al cap. Al

principi pensava que m'estava tornant boig, però ahir a la nit, mentre vàiem estels fugaços, va tornar a passar. Però aquesta vegada ens va passar als dos i cadascun de nosaltres va poder sentir clarament la veu de l'altre.

—Som telèpates! —va afegir l'Òscar interrompent-me i fent-se el llest una altra vegada amb la parauleta. Quina mania que li havia agafat!

La nostra germana el va ignorar del tot i va seguir mirant-me esperant que continués.

—El professor Antonov es va adonar que ens estava passant alguna cosa estranya i es va acostar. Després de preguntar-nos, va intuir que era alguna cosa relacionada amb el meteorit i ens va explicar una història que li va passar quan era petit.

—Això és un secret del professor i no pots explicar-ho a ningú sota pena de mort —va advertir l'Òscar—. D'acord?

La Sara-Li va tornar a assentir.

—Resulta que, fa molts anys, a Rússia —vaig continuar jo—, el seu germà i ell també van trobar un meteorit que els va explotar. A partir d'aquell moment van començar a parlar entre ells amb el pensament. Quan li vam confessar la nostra capacitat, ens va tranquil·litzar i ens va assegurar que no havíem d'amoïnar-nos perquè no era ni dolent ni perillós.

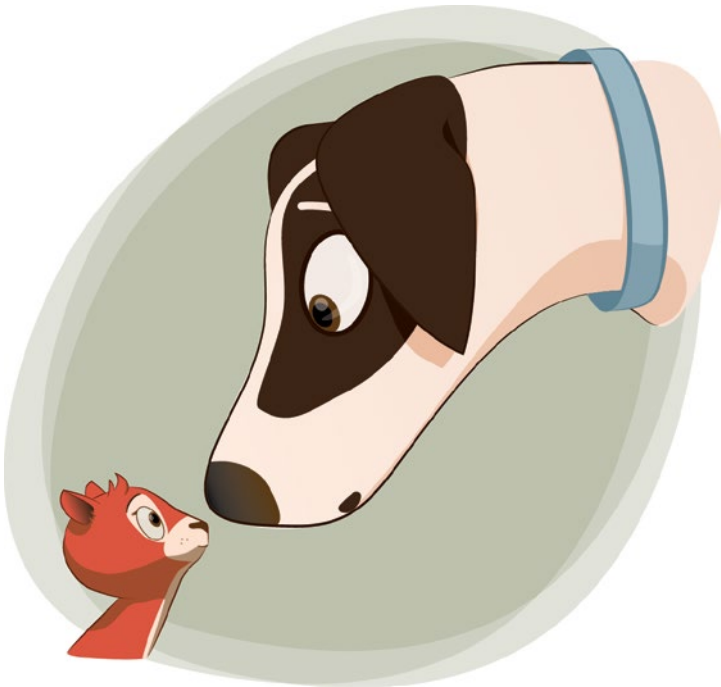
La nostra germana seguia escoltant sense moure cap múscul.

—Fins fa cinc minuts aquesta era tota la història —vaig prosseguir—, però fa un moment, mentre estàvem parlant amb tu, les veus de la Maxi i el Flash

ens han sonat al cap. No sabem com, però ara ells també ens poden parlar.

La Sara-Li passejava la seva mirada al·lucinada entre els quatre sense acabar de creure's el que li estàvem explicant. Coneixent-la, no ho acceptaria així, sense més ni més.

I va ser així. Després de pensar durant uns segons, es va inclinar cap a l'Òscar, li va dir alguna cosa a l'orella i se'm va quedar mirant expectant.

De seguida jo ho vaig sentir al cap. Uff! Era una passada! Encara no m'acabava d'acostumar a la sensació.

—Li has dit que al calaix de dalt de la tauleta hi ha un llibre de la Blancaneu —li vaig dir aguantant la mirada.

La Sara-Li es va quedar bocabadada i va tardar uns segons a reaccionar. Però la nostra germana era difícil d'impressionar i de seguida es va refer.

—D'acooord, us podeu comunicar amb la ment! —va dir traient-li importància com si estigués parlant de fer girar una baldufa—, però i la Maxi i el Flash? Com podeu comunicar-vos amb ells? Si ells no parlen!

—Doncs no ho sé gaire bé —vaig dir mentre mirava l'Òscar de reüll—. Fa un moment ens ha semblat sentir les seves veus, però només ha estat un moment, i tampoc sabem si ells ens poden sentir a nosaltres.

La Sara-Li ens va mirar uns segons amb els ulls molt oberts i després va moure el cap a esquerra i dreta, com si no es pogués creure que tingués un parell de germans tan aturats.

—I a què esteu esperant per comprovar-ho? —va dir mentre s'aixecava i m'arrossegava del braç fins a un racó de l'habitació—. Fem la prova ara mateix! —va afegir convençuda.

Però d'on hauria tret la nostra germana aquest caràcter?

Ens vam quedar allà parats, mentre l'Òscar, la Maxi i el Flash ens miraven esperant.

—Pots dir a la Maxi que agafi una nina que tinc sota el llit? —em va murmurar a l'orella.

Li vaig respondre arronsant-me d'espatlles, però em vaig concentrar, intentant enviar el missatge.

La Maxi em mirava sense parpellejar i un segon després es va incorporar, es va ficar sota el llit i en va sortir amb una nina a la boca que ens va deixar amb compte als peus.

—Ostreees! —va dir la Sara-Li, que estava començant a gaudir amb allò—. Això és..., és...

—«Flipàstic»? —va afegir l'Òscar, que tornava a repetir-se amb la seva mania de les parauletes.

—Anava a dir sorprenent! —va dir la nostra germana fent un bufec—. I ja posats a provar-ho del tot, per què no dius al Flash que agafi alguna cosa de damunt de l'armari? —va afegir.

Em vaig tornar a concentrar i el Flash va començar a caminar cap a mi mentre intentava transmetre-li el missatge. A mig camí es va parar i es va girar, va pujar a l'armari i ens va ensenyar una pilota de ping-pong, que ves a saber des de quan era allà perduda. Després va tornar i la va deixar a terra davant nostre.

—Ostrees! —va deixar anar la Sara-Li ajupint-se per agafar la pilota.

—Im-pres-sio-nant! —va dir l'Òscar mentre el Flash feia un salt i se li asseia a l'espatlla—. Ets un

campió —va afegir girant-se cap a ell i acariciant-lo amb el nas.

En aquell moment la Maxi es va aixecar i va anar també cap al meu germà, per abrigar-se entre les seves cames

—Vaja, vaja! Tu també vols carantoines, eh? —li va dir mentre li rascava el cap.

Em vaig asseure al costat de l'Òscar i em vaig sumar al repartiment de carantoines entre les nostres mascotes, però, quan vaig alçar la vista, la Sara-Li seguia aturada al racó amb cara de preocupació.

La vaig mirar als ulls i vaig poder endevinar el que estava pensant.

—Sé el que et preocupa —li vaig dir amb veu tranquil·la—. Tu també has estat exposada a l'explosió.

Ella només va alçar el cap i em va mirar durant un moment sense dir res.

—Ahir el professor Antonov ens va explicar que potser podíem esperar alguna sorpresa més del meteorit, així que potser..., tu també...

—Potser et converteixes en una pasterada de moc verd fosforescent! —em va interrompre l'Òscar, alçant els braços i fent una ganyota monstruosa.

—No li facis cap cas a aquest animal... Recorda que el professor ens va dir que no és perillós —vaig afegir per tranquil·litzar-la.

Em vaig acostar cap a ella, la vaig agafar de la mà i la vaig fer seure al costat nostre a terra.

—Mentre ens esperem a veure què et passa a tu, podem ser Els quatre telepàtics —va dir l'Òscar, que seguia amb la

seva sèrie d'ocurrències brillants.

—O La lliga de la telepatia —vaig afegir jo per seguir amb la broma.

Tots ens vam posar a riure i la Maxi es va sumar a la nostra gresca amb un parell de lladrucs. Fins i tot el Flash ho va celebrar, saltant com un boig de cap a cap. En aquell moment no podíem ni imaginar el que el destí tenia reservat per a la Sara-Li, tot i que per arribar a això encara ens quedaven unes quantes aventures.

Enmig de les nostres rialles es va obrir la porta de l'habitació i va aparèixer la cara del pare, que s'havia despertat de la migdiada.

—Hoooola, nois! Quina festa que teniu, oi?

Li vam fer cas per un moment, però de seguida ens vam tornar a creuar les mirades i vam seguir rient, lladrant i saltant.

Fins i tot el pare es va deixar endur pel moment i va esclatar a riure.

Però se'ns havia descuidat un petit detall:

El fragment acabava d'explotar i la Sara-Li tenia una planta a l'habitació.

Si haguéssim sabut la grandària que tindria l'endemà, potser no hauríem rigut tant.

Les aventures de

TXANO i OSCAR

1 - LA PEDRA VERDA

2 - OPERACIÓ MAXI

3 - EL DRAC DE JADE

4 - EL SECRET
DELS DOGON

5 - EL CONJUR
ESCARLATA

6 - ELS VEÏNS
SUBTERRANIS

Estem preparant més
aventures per a tu...

Si t'ha agradat la nostra primera aventura,
no et perdis la segona: ***Operació Maxi***.

Flipantàstica!

Descarrega-la gratis registrant-te a:

www.txanoyoscar.com/ca/operacio-maxi/

O també...

Veure en Amazon

(<http://leer.la/B084ZXCYP4>)

Veure a Google Play

(<http://bit.ly/2vfGs4q>)

Les aventures de

TXANO i OSCAR

El drac de jade

(Txano i Òscar 3)

Un drac oblidat, una llegenda al·lucinant i un increïble misteri que s'havia passat 800 anys esperant.

T'apuntes a l'aventura?

Veure ara en Amazon

(<http://leer.la/B08F46Y4HC>)

Les aventures de

TXANO i OSCAR

El secret dels dogon

(Txano i Òscar 4)

Un viatge a l'Àfrica en família, una civilització perduda
i una cova que no hauria d'haver estat trobada.

Vens amb nosaltres a descobrir-ho?

Veure ara en Amazon

(<http://leer.la/B08F47WDQ6>)

Les aventures de

TXANO i OSCAR

El conjur escarlata (Txano i Òscar 5)

Una misteriosa germandat de mags
custodia un perillós amulet que pot destruir el món.

Ens ajudes a salvar-lo?

Molt aviat en català...

Veure la versió en castellà

(<http://leer.la/B07QXX152W>)

Les aventures de

TXANO i OSCAR

Els veïns subterranis

(Txano i Òscar 6)

La pedra verda que ens va canviar la vida
tenia un altre secret increïble que no ens podíem ni imaginar.

El vols descobrir tu també?

Molt aviat en català...

Veure la versió en castellà

(<http://leer.la/B0813XV5VZ>)

Més aventures en preparació...

Gràcies per llegir-nos!

Si t'ha agradat aquesta aventura,
pots ajudar-nos a publicar més llibres fent **Like** a les
nostres pàgines de Facebook, Twitter o Instagram.

facebook.com/TxanoyOscar

twitter.com/txanoyoscar

instagram.com/txanoyoscar

julioypatri@txanoyoscar.com

www.txanoyoscar.com

-ÍNDEX-

1.	Hola, em dic Txano!	9
2.	El Llac dels Ossos	21
3.	Un meteorit explosiu	31
4.	Quin ensurt!	40
5.	Un esbronc merescut	46
6.	Esperant una sorpresa	53
7.	Un caçador de meteorits	59
8.	Una antiga fotografia	67
9.	Un nou amic	74
10.	Veus al cap	81
11.	Caçant estels fugaços	86
12.	Què ens està passant?	95
13.	Una vella història russa	101
14.	Una altra explosió	107
15.	Dos telèpates més?	114

Copyright © 2018 Julio Santos García & Patricia Pérez Redondo
© Text: Julio Santos García, 2017
© Il·lustracions: Patricia Pérez Redondo, 2017
Traducció: Josep Arrandis García
Correcció de textos: Victoria Calderón
Maquetació i disseny: Julio Santos & Patricia Pérez

Títol: La pedra verda
Col·lecció: Les aventures de Txano i Òscar
Número: 1

www.txanoyoscar.com
julioypatri@txanoyoscar.com
Xarpa Books

Obra registrada en SafeCreative.

L'obra «Les aventures de Txano i Óscar - La pedra verda» ha estat creada per Patricia Pérez i Julio Santos i està subjecta a una llicència Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional.

Pot consultar els termes de la llicència en la següent URL:
http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.es_ES